

gulis suam restituebat : similiter variorum imperatorum numismata permista, nominatim, demonstrabat : quinetiam in turba astantium virorum et mulierum, designabat eas quæ prægnantes essent, meretrices, mœchos, cornulos; itemque misericordes et sordidos; omnia cum veritate indicabat. Quare dicebant illum spiritum Pythonis habere. Ipse autem imperator multas extruxit ecclesias, urbes, necnon pontem Sangaris. Quæ omnia Procopius historicus octavo libro descripsit. Sub finem autem vitæ suæ imperator Justinianus, excitato corruptibilis et incorruptibilis dogmate, a vera Dei religione alienus obiit, cum Justinum sororis filium, tunc europatalem imperatorem designasset.

Α χιώμασι, καὶ ἐπέτρεπε τῷ κυνὶ, καὶ ἔλεγε, καὶ ἔδιδου αὐτὸς ἐκάστη τὸ ἴδιον. Ὅμοίως καὶ διαφόρων βασιλέων νομίσματα μιγνόμενα ἀπεδίδου κατ' ὄνομα · ἀλλὰ καὶ τῶν παρεστῶτων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὑπεδείκνυε τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας, καὶ πόρναις, καὶ μοιχοῦς, καὶ τοὺς κερατάδας, καὶ ἐλεήμονας καὶ κνιπούς, πάντα μετὰ ἀληθείας ἐπεδείκνυεν · ὅθεν ἔλεγον πνεῦμα Πυθῶνος ἔχειν. Ὁ δ' αὐτὸς βασιλεὺς πάμπολλα κτίσματα ἐποίησεν ἐκκλησιῶν τε καὶ πόλεων, καὶ τὴν γέφυραν τοῦ Σαγγάρου · ἅπερ Προκόπιος ἱστορικός ἐν ἡ' λόγῳ ἀνεγράφητο. Εἰς δὲ τὰ τέλη αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς τὸ περὶ φθαρτοῦ καὶ ἀφθάρτου κινήσας δόγμα, ἀλλήτριος τῆς εὐσεβείας θεοῦ ἐτελεύτησε, προβαλλόμενος Ἰουστινῶν τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ εἰς βασιλεῖα κουροπαλάτην τότε ὄντα.

TESTAMENTUM SALOMONIS *

(Ferd. Flor. Fleckius, *Anecdota sacra*, Lipsiæ 1837, ex cod. ms. Paris.)

Testamentum Salomonis filii David, qui reynavit in Jerusalem, et ditioni suæ et imperio subiecit omnes aërios, terrenos et subterraneos spiritus, per quos et omnia opera templi supereminentia fecit; quæ potestates eorum in homines, et quorum angelorum ope ipsi dæmones impotentes redduntur patefaciens.

Sapientis Salomonis.

Benedictus es, Domine Deus, qui dedisti Salomoni talem potentiam : tibi gloria et virtus in sæcula. Amen.

Et ecce dum ædificaretur templum urbis Jerusalem, et laborarent operarii, inter eos venit Ornias demon ab occidente, et accepit dimidium mercedis protomagistri adolescentuli et dimidium ciborum; insuper et pollicem dexteræ manus ejus augebat singulis diebus; et macescebat puer qui erat dilectus regi valde. Rex autem Salomon ad se vocatum quadam die adolescentem interrogavit dicens : Nonne præ cæteris operariis laborantibus in templo Dei te diligo? dedi tibi duplum mercedis et cibaria duplicia : quomodo singulis diebus et horis macescis? Puer autem ait regi : Rex, quæso, audi quæ acciderunt, et quomodo se ha-

Β Διαθήκη Σολομώντος υἱοῦ Δαυὶδ, ὃς ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐκράτησεν καὶ ὑπέταξε πάντων ἀερίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων πνευμάτων · δι' ὧν καὶ πάντα τὰ ἔργα τοῦ ναοῦ τὰ ὑπερβάλλοντα πεποίηκεν · καὶ τίνες αἱ ἐξουσίαι αὐτῶν κατὰ ἀνθρώπων · καὶ παρὰ ποίων ἀγγέλων οὗτοι οἱ δαίμονες καταργοῦνται.

Τοῦ σοφοῦ Σολομώντος.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς, ὁ δοὺς τῷ Σολομῶντι τοιαύτην ἐξουσίαν · σοὶ δόξα καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Καὶ ἰδοὺ οἰκονομουμένου τοῦ ναοῦ πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ ἐργαζομένων τῶν τεχνιτῶν ἐν αὐτοῖς, ἔρχεται ὁ Ὀρνίας τὸ δαιμόνιον κατὰ τὰς ἡλίου δεσμὰς (δυσμὰς ?) καὶ ἐλάμβανε τὸ ἡμισυ τοῦ μισθοῦ τοῦ πρωτομάστορος παιδαρίου οὕτως καὶ τὰ ἡμισυ σιτία · ἔτι καὶ τὸ ἀντίχειρα τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς ἐθήλαζεν ἀφ' ἐκάστης ἡμέρας · καὶ ἐλεπτόντο τὸ παιδάριον, ὅπερ ἦν ἀγαπιώμενον παρὰ τοῦ βασιλέως πάνυ. Ὁ δὲ βασιλεὺς Σολομῶν, καλέσας μὲν τῶν ἡμερῶν τὸν παῖδα, ἐπερίωτησεν αὐτὸν λέγων · Οὐχὶ παρὰ πάντας τοὺς τεχνίτας τοὺς ἐργαζομένους ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, σε ἀγαπῶ, διδούς σοι ἐν διπλῶ τοὺς μισθοὺς, καὶ τὰ σιτία διπλάσιον; πῶς ἐφ' ἐκάστης

* Est hoc monumentum *Byzantinum*, sæpe memoratum in opere Pselli *De operationibus dæmonum*. Latuit in aliquot bibliothecis Europæ, ejusque fragmentum jam refertur in Fabricii Cod. Pseudepigr. Vet. Test. l. 1047 sq. Per mediam vero, quæ dicitur, ætatem hic liber late sparsus in mythologiæ Salomoneæ fonte est habitus. Historia Salomonis fabulosa magnam partem huius libro adnectitur. Nomina dæmonum sæpe sunt *phantasticæ*, neque orientalia, neque occidentalia,

sed libere ficta vel inventa. Parisiis cum versarer, hujus alteriusve nominis dæmoniæci originem quæsi in Persicis, apud hujus dialecti gnaros, sed frustra. Salomo erat nomen *collectivum* sapientiæ et in dæmonia ditionis, magicum contra genios malos. Adjecta narratiuncula apocrypha de Salomone, idololatriæ dedito, qui posterioribus vitæ annis in vesaniam incidere, supplicii causa. Hæc hoc fundamentum in V. T., sed auctum est traditione recondita. FLECK.

ἡμέρας τε καὶ ὥρος λεπτόνῃ; Τὸ δὲ παιδάριον ἔφη ἄ
 πρὸς τὸν βασιλέα· Δέομαί σου, βασιλεῦ, ἀκουσον τὰ
 συμβάντα, καὶ ὅσα ἔχει τὸ παιδάριον. Μετὰ τὸ ἀπο-
 λυθῆναι ἡμᾶς πάντας ἀπὸ τοῦ ἔργου τοῦ ναοῦ τοῦ
 Θεοῦ, μετὰ ἡλίου δεσμᾶς (δυσμᾶς?) ἐν τῇ ἀνα-
 παύεσθαι μοι (sic), ἔρχεται ἐν τῶν πονηρῶν δαιμο-
 νίων καὶ ἀφαιρεῖ ἀπ' ἐμοῦ τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ μου·
 καὶ τὰ ἥμισυ σιτία. Ἐἴτα λαμβάνει καὶ τὴν δεξιάν
 μου χεῖρα καὶ θηλάζει τὸν ἀντίχειρά μου· καὶ ἰδοὺ
 θλιβομένη μου ἡ ψυχὴ, οὕτω τὸ σῶμά μου λεπτόνε-
 ται καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Καὶ ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ
 Σολομῶν εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐδεύθην
 ἐξ ὄλης μου τῆς ψυχῆς, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ὅπως
 παραδοθῆ μοι ὁ δαίμων εἰς χεῖράς μου, καὶ ἐξου-
 σιάσω αὐτόν· καὶ ἐγένετο ἐν τῇ προσεύχεσθαι μοι
 (sic), ἐδόθη μοι παρὰ Κυρίου Σαβαώθ χάρις διὰ
 Μιχαὴλ τοῦ ἀρχαγγέλου αὐτοῦ, δακτυλίδιον ἔχων
 σφραγίδα γλυφῆς ἐκ λίθου τιμίου, καὶ εἶπε μοι·
 Λαβὲ, Σολομῶν βασιλεῦ, υἱὸς Δαβὶδ, δῶρον ὃ ἀπέ-
 στείλει σοι Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ ὕψιστος Σαβαώθ· καὶ
 συγκλείσεις πάντα τὰ δαιμόνια τῆς γῆς ἄρσενά καὶ
 θήλεα· καὶ δεῖ μετ' αὐτῶν ἀνοικοδομησαὶ τὴν Ἱε-
 ρουσαλήμ, φέρειν σε τὴν σφραγίδα ταύτην τοῦ
 Θεοῦ. Ἡ δὲ γλυφὴ τῆς σφραγίδος τοῦ δακτυλίου τῆς
 πεμφθείσης, ἔστι πεντάλοφα αὕτη. Καὶ περιχαρῆς
 γενόμενος ἐγὼ Σολομῶν ὕμνον καὶ ἐδόξαζον τὸν
 Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· καὶ τῇ ἐπαύριον
 ἐκάλεσα τὸν παῖδα, καὶ ἐπέδωκα αὐτῷ τὸ δακτυλί-
 διον, καὶ εἶπον αὐτῷ· Λάβε τοῦτο, καὶ ἐν ᾗ ἂν ὥρῃ
 ἔλθῃ πρὸς σὲ τὸ δαιμόνιον, εἰς τὸ στῆθος τοῦ δαιμο-
 νίου ρίψον τοῦτο τὸ δακτυλίδιον, καὶ εἴπε αὐτῷ·
 Ἐπ' ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, δεῦρο, καλεῖ σε ὁ βασιλεὺς
 Σολομῶν· καὶ δρομαῖος ἔρχου πρὸς με, μηδὲν δειλιά-
 σας μηδὲ φοβήθῃς ἐν ᾧ μέλλεις ἀκούειν ὑπὸ τοῦ
 δαίμονος· καὶ λαβὼν τὸ παιδάριον τὸ δακτυλίδιον
 ἀπῆλθεν. Καὶ ἰδοὺ κατὰ τὴν ἡθισμένην ὥραν, ἔλθεν
 ὁ Ὀρνίας τὸ χαλεπὸν δαιμόνιον ὡς πῦρ φλεγόμενον,
 ὅπως τε λάβῃ τὸν μισθὸν τοῦ παιδαρίου· τὸ δὲ
 παιδάριον κατὰ τὸ προσταχθὲν παρὰ τοῦ βασιλέως,
 ἔρριψε τὸ δακτυλίδιον ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ δαιμονίου,
 καὶ εἶπεν· Δεῦρο, καλεῖ σε ὁ βασιλεὺς Σολομῶν· καὶ
 ἀπῆγε δρομαῖος πρὸς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ δαίμων
 ἐκραύγασε λέγων, Παιδάριον, τί τοῦτο ἐποίησας πρὸς
 με; λάβε τὸ δακτυλίδιον ἀπ' ἐμοῦ· κἀγὼ ἀποδώσω
 τὸ χρυσίον τῆς γῆς· μόνον λάβε τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ, καὶ
 μὴ ἀπάγῃς με πρὸς Σολομῶνα. Τὸ δὲ παιδάριον λέγει
 πρὸς τὸν δαίμονα· Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ,
 οὐ μὴ σε ἀνέξωμαι, ἀλλὰ δεῦρο ἐλθέ. Καὶ ἐλθὼν
 δρομαῖως τὸ παιδάριον χαῖρον πρὸς τὸν βασιλέα
 λέγον· Ἠγάγον τὸν δαίμονα, βασιλεῦ, ὡς ἐκέλευσάς
 μοι, δέσποτα, καὶ ἰδοὺ στήκεται πρὸ τῶν θυρῶν τῆς
 αὐλῆς τῆς βασιλείας σου κράζων καὶ δεόμενος μεγάλῃ
 τῇ φωνῇ, διδοὺς ἐμοὶ τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον
 τῆς γῆς τοῦ μὴ ἀγαγεῖν αὐτόν πρὸς σέ. Καὶ ἀκού-
 σας ταῦτα Σολομῶν ἀνέστη ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ,
 καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὰ πρόθυρα τῆς αὐλῆς τῶν βα-
 σιλείων αὐτοῦ· καὶ ἐθεώρει τὸν δαίμονα φρίσσοντα
 καὶ τρέμοντα, καὶ λέγει αὐτῷ. Τίς εἶ σύ; Ὁ δὲ ἔφη,
 Εγὼ Ὀρνίας καλοῦμαι· καὶ ὁ Σολομῶν λέγει αὐτῷ·

beal servus tuus. Postquam recessimus omnes ab
 opere templi Dei, occidente sole, dum requiesco,
 venit unus malorum spirituum, et aufert a me
 dimidium mercedis meæ, et dimidia cibaria.
 Deindeprehendit dexteram manum meam et sugit
 pollicem meum, et ecce angustiatur anima mea,
 et corpus meum macie conficitur per singulos
 dies. Hæc audiens ego Salomon ingressus sum
 templum Domini, et oravi ex tota anima mea
 nocte et die ut daretur dæmon in manus meas, et
 voluntati meæ subjiceretur; et ecce dum preces
 effunderem, data est mihi a Domino Sabaoth
 gratia per Michaelē archangelum, ejus annulus
 scilicet, habens sigillum sculptum ex lapide pre-
 tioso, et dixit mihi: Accipe, Salomon rex, fili
 David, donum quod misit tibi Dominus Deus,
 excelsissimus Sabaoth, et concludes omnia dæ-
 monia terræ mascula et feminea; et oportet ope
 eorum ædificari Jerusalem, et portare te sigillum
 istud Dei; sculptura autem sigilli armuli ad te
 missi est quinquiescena (quinque instrumentis qua-
 dratorum signata). Et lætior factus ego Salomon,
 cantabam et magnificabam Deum cæli et terræ;
 et mane vocavi puerum, et dedi ei annulum, dixi-
 que illi: Accipe hoc et in qua hora venerit ad
 te dæmon, in pectus ejus projice hunc annulum
 et dic ei: In nomine Dei, huc vocat te Salomon
 rex; et festinans veni ad me, nil timens, neque
 formidans quidquam eorum quæ auditurus es a
 dæmone. Et suscipiens puer annulum abiit. Et
 ecce consueta hora venit Ornias malus dæmon
 ut ignis ardens, ut raperet mercedem pueri; ille
 vero, juxta mandatum regis, projecit annulum in
 pectus dæmonis, et dixit: Huc vocat te Salomon
 rex. Et abiit festinans ad regem. Dæmon autem
 clamavit dicens: Puer, quid hoc fecisti ad me?
 Recipe annulum a me, et ego dabo tibi aurum
 terræ; sume tantum hoc a me, neque me trahas
 ad Salomonem. Puer autem dixit dæmoni: Vivit
 Dominus Deus Israel, non te dimittam, sed huc
 veni. Et cito abiens ad regem lætus ait: Adduxi
 dæmonium, o rex, ut præcepisti, domine, et ecce
 stat ante fores aulae regiae tuæ vociferans, et depre-
 cans magna voce, offerens mihi argentum et aurum
 terræ, ut non adducam ipsum ad te. Et his auditis
 Salomon surrexit e throno et exiit foras, in atrium
 aulae palatii sui, et vidit dæmonem frementem
 et trementem, dixitque ei: Quis es tu? Qui
 ait: Ego Ornias nominor. Et dixit ei Salomon:
 Indica mihi, o dæmon, sub quo signo jaceas. Sub
 Aquario, ait ille; et versantes per concupiscen-
 tias generosarum in terra puellarum, sub signo
 prædicto, eos strangulo, sed non aliter quam so-
 pitos; tres formas induo, quando tenentur homi-
 nes desiderio feminarum: ego transformor in
 mulierem elegantē vestitam, et palpatibus me
 hominibus inter somnum, illudo eis; nunc vero
 rursum alatus fio sub aeriis locis; videor etiam ut
 leo, et pellicior ab omnibus dæmonibus; ortus

sum ex archangelo Uriel, potentia Dei. Ego Salomon audiens nomen archangeli, gratias agens glorificavi Deum et Dominum cœli et terræ; et sigillo notatum eum ordinavi in opus lithotomiæ, ut cæderet petras in templo, allatas per mare Arabiæ, jacentes in littore. Formidans autem ferrum ad. . . et dicit mihi: Quæso te, rex Salomon, sinas me liberum esse, et ego adducam tibi omnia dæmonia. Nolente autem eo subjici mihi, oravi archangelum Uriel ut veniret mihi in auxilium; et cito vidi archangelum Uriel de cœlis venientem ad me; et jussit angelus ut cete maris venirent ex abyssonibus; et projecit sortem, suam in terram, illaque subiecit dæmonem magnum; et præcepit dæmoni magno et audaci Ornias ut cæderet saxa in templum; et sic ego Salomon glorificavi Deum cœli et terræ creatorem; et præcepit Ornias ut veniret cum sorte sua, et dedi ei annulum dicens: Vade, et adduc mihi huc principem omnium dæmoniorum.

Θελόντος δὲ αὐτοῦ ὑποταγῆναί μοι, ἐξάμενος τοῦ ἀρχαγγέλου Οὐριήλ συνελθεῖν με εἰς βοήθειαν, καὶ εὐθίως εἶδον τὸν ἀρχάγγελον Οὐριήλ ἐκ τῶν οὐρανῶν κατερχόμενον πρὸς με καὶ ἐκέλευσεν ὁ ἄγγελος κήτη θαλάσσης ἐλθεῖν ἐκ τῆς ἀβύσσου· καὶ ἔρριψεν αὐτοῦ τὴν μοῖραν ἐπὶ τῆς γῆς, κακείνη ὑπέταξεν τὸ δαιμόνιον τὸ μέγα· καὶ ἐκέλευσεν τὸν δαίμονα τὸν μέγαν καὶ θρασὺν τὸν Ὀρνίαν τοῦ κόπτειν τοὺς λίθους πρὸς τὸν ναόν· καὶ οὕτως ἐγὼ Σολομῶν ἐδόξασα τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ποιητὴν· καὶ ἐκέλευσεν ἐλθεῖν τὸν Ὀρνίαν σὺν τῇ μοίρᾳ αὐτοῦ, καὶ ἔδωκα αὐτοῦ τὸ σφραγίδιον λέγων· Ἄπελθε, καὶ ἄγαγέ μοι ὧδε τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμονίων πάντων.

Ornias autem accipiens annulum, adiit Beelzebub habentem potestatem in dæmonia, et dixit ei: Huc vocat te Salomon. Audiens Beelzebub dixit ei: Indica mihi quis sit iste Salomon de quo loquor mihi. Ornias autem projecit annulum in pectus Beelzebub dicens: Advocat te Salomon rex. Exclamavit vero Beelzebub voce magna, et projecit flammam ignis urentem magnam, et surgens secutus est Orniam, et venit ad Salomonem. Ut autem vidit (*sic*) principem dæmoniorum, glorificavi Dominum Deum cœli et terræ creatorem, et dixi: Benedictus es, Domine Deus omnipotens, qui dedisti puero tuo Salomoni in sapientibus residentem sapientiam, et subiecisti mihi omnem potestatem diaboli. Et interrogavi eum dicens: Indica quis sis. Et ait dæmon: Ego sum Beelzebub princeps dæmoniorum; omnia dæmonia prope me præsidet, et ante oculos pono cujusque dæmonis formam. Ipse vero nuntiavit mihi se ad me adducturum omnes immundos spiritus concatenatos; et ego iterum glorificavi Deum cœli et terræ, et gratias ago ei semper.

Quæsi a dæmone utrum essent inter eos feminæ; illo autem affirmante, dixi ego me velle eas cernere; et abiens Beelzebub festinans adduxit mihi Onoscelida, formam habentem miræ pulchritudinis, et illecebras mulieris coloribus bene ornata, et cornibus armatam in capite. Venienti au-

A Λέγε μοι, ὦ δαίμον, ποῖω ζωδίῳ κείσαι; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑδροζῶν. καὶ τοὺς κειμένους δι' ἐπιθυμιῶν γενναίων ἐπὶ γῆν παρθένων. τῷ ζωδίῳ κέκληται τούτους ἀποπνίγω, εἰ μὴδὲ καὶ ὑπνωτικόν· εἰς τρεῖς μορφὰς μεταβάλλομαι, ὅπότεν οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται δι' ἐπιθυμίας γυναικῶν· ἐγὼ μεταμορφοῦμαι εἰς θῆλυ εὐκοσμον, καὶ ἀπτομένου μου, οἱ ἄνθρωποι καθ' ὕπνον ἐμπαίζω αὐτοῖς· ποτὲ δὲ πάλιν ὑπόπτερος γίνομαι ὑπὸ τοὺς οὐρανίους τόπους. Φαίνομαι καὶ ὡς λέων, καὶ κηλεύομαι ὑπὸ πάντων τῶν δαιμόνων· ἀπόγονος εἰμι ἀρχαγγέλου Οὐριήλ, τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ Σολομῶν ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου ἐξάμενος ἐδόξασα τὸν Θεόν, καὶ Κύριον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· καὶ σφραγίσας αὐτὸν ἔταξα εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς λιθοτομίας, τοῦ τέμνειν τοὺς λίθους ἐν τῷ ναῷ, ἀχθέντας διὰ θαλάσσης Ἀραβίας τοὺς κειμένους παρὰ τὸν ἀγιαλόν·

B Φοβούμενος δὲ τὸν σίδηρον πρὸς (1) καὶ λέγει μοι, Δέομά σου, βασιλεῦ Σολομῶν, ἕσόν με ἄνετον εἶναι, καὶ γὰρ σοὶ ἀναγάγω πάντα τὰ δαιμόνια. Μὴ

C Ὁ δὲ Ὀρνίας, λαθὼν τὸ δακτυλίδιον, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Βεελζεβούλ τὸν ἔχοντα τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῶν δαιμονίων. Ἐφη αὐτῷ· Δεῦρο καλεῖ σε Σολομῶν· Ὁ δὲ Βεελζεβούλ ἀκούσας ἔφη αὐτῷ· Λέγε μοι τίς ἐστίν αὐτός ὁ Σολομῶν, ὃν σὺ φῆς μοι· ὁ δὲ Ὀρνίας ἔρριψεν τὸ δακτυλίδιον εἰς τὸ στῆθος τοῦ Βεελζεβούλ λέγων· Καλεῖ σε Σολομῶν ὁ βασιλεὺς. Ἀνέκραξε δὲ ὁ Βεελζεβούλ φωνῇ μεγάλῃ· καὶ ἔρριψε φλόγα πυρὸς καιομένην μεγάλην, καὶ ἀναστάς ἠκολούθει τῷ Ὀρνίᾳ· καὶ ἦλθε πρὸς Σ. Ὁς δὲ εἶδεν τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμονίων, ἐδόξασα Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴν, καὶ εἶπον· Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ δοὺς τῷ παιδί σου Σολομῶντι τὴν τῶν σοφῶν πάρεδρον σοφίαν, καὶ ὑποτάξας εἰς ἐμὲ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ διαβόλου· καὶ ἐπηρώτησα αὐτὸν, καὶ εἶπον· Λέγε τίς εἶ· Ὁ δαίμων ἔφη· Ἐγὼ εἰμι Βεελζεβούλ, ὁ τῶν δαιμονίων ἑξάρχος· ἅπαντες δὲ οἱ δαίμονες ἔγγυθὲν μου προεδρεύουσι· καὶ ἐμφανίζω ἐκάστου δαίμονος τὴν φαντασίαν. Αὐτὸς δὲ μοι ἐπηγγείλατο πάντα τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα ἀγαγεῖν πρὸς με δέσμια· καὶ ἐγὼ πάλιν ἐδόξασα τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ εὐχαριστῶ αὐτῷ πάντοτε.

D Ἐκυθόμην παρὰ τοῦ δαίμονος εἰ ἐστὶν ἐν αὐτοῖς θήλειαι· τοῦ δὲ μοι φήσαντος εἶναι, καὶ γὰρ εἶπον ἤθελον εἰδέναι· καὶ ἀπελθὼν Βεελζεβούλ ταχὺ, ἤνεγκε πρὸς με τὴν Ὀνοσκελίδα, μορφὴν ἔχουσαν περικαλῆ, καὶ δεσμά γυναικῶς εὐχρίστου, καὶ κερατίζουσα τὴν κεφαλὴν. Ἐλθούσης δὲ αὐτῆς ἔφην

(1) Lacuna in textu. Ad marginem lateralem τραυτὸν εἰκὸς ταῦτα.

αὐτῆ· λέγε μοι τίς εἶ. Ἡ δὲ μοι ἔφη· Ἐγὼ Ὀνοσεκλὶς παλοῦμαι· πνεῦμα σεβωμάτω (?) πεποιημένων· φωλαῖον ἐπὶ τῆς γῆς· σπήλαιόν μοι χρύσειον ἔνθα κεῖμαι· ἔχω δὲ πολυκοίκιλον τόπον· ποτὲ μὲν ἀνθρώποις πνίγω δι' ἀγγόνης· ποτὲ δὲ ἀπὸ τῆς φύσεως εἰς ἀγκῶνας (ad marg. σκωλήκια) φωλεύω· τὰ δὲ πλείστα μοι οἰκητήρια εἰσὶ κρημενοί, σπήλαια, φάραγγες· πολλάκις δὲ καὶ συγγίνομαι τοῖς ἀνθρώποις ὡς γυνὴ δοκούσα εἶναι· πρὸ πάντων δὲ τοῖς μελιχροῖς· οὗτοι γὰρ σύναστροί μοι εἰσὶ· καὶ γὰρ τὸ ἄστρον μου οὗτοι λάθρα καὶ φανερώς προσκυνῶσι· καὶ οὐκ οἴδασιν ὅτι αὐτοὺς βλάπτουσι, καὶ πλεῖόν με κακουραγεῖν ἐρεθίζουσι· θέλουσι γὰρ διὰ τῆς μνήμης χρυσίον περιζεῖν· ἐγὼ δὲ παρέχω ὀλίγον τοῖς καλῶς με προσκυνῶσιν. Ἐπηρώτησα δὲ αὐτὴν λέγων Σολομῶν, πόθεν γενεῖ. Ἡ δὲ μοι ἔφη, Ἀπὸ φωνῆς ἀκέρου, τοῦ καλουμένου ἤχου ἀνθρώπου μολίθου (sic?) ἀφέντος ἐν ὕλῃ ἐγεννήθην. Ἐφην δὲ ἐγὼ αὐτῆ· Ποίῳ ἄστρῳ διέρχῃ; Ἡ δὲ μοι εἶπε· Πηνσελήνῳ ἄστρῳ, διότι καὶ ἡ σελήνη τὰ πλείονα ὁδεύει· Ἐγὼ δὲ λέγω πρὸς αὐτὴν· Καὶ ποῖός ἐστιν ὁ ἄγγελος ὁ καταργῶν σε; Ἡ δὲ εἶπέ μοι, Ὁ ἐν σοὶ βασιλεύων. Καγὼ εἰς χλοῦν (sic) λογισάμενος ἐκέλευσα στρατιωτὴν κρούσαι αὐτὴν· Ἡ δὲ ἀνακράζασα εἶπεν, Ἐγὼ σοι, βασιλεῦ, ὑπὸ τῆς δεδομένης σοι σοφίας τοῦ θεοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου Ἰουήλ. Ἐγὼ δὲ ἐκέλευσα αὐτὴν νῆθειν τὴν κάνανθιν εἰς τὰς σχοίνους ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κτίσματος τοῦ θεοῦ, καὶ οὕτως σφραγίσας καὶ δήσας αὐτὴν, ἐκατηργήθη ὥστε ἴστασθαι νυκτὸς καὶ ἡμέρας νῆθειν τὴν κάνανθιν. Καὶ ἐκέλευσα ἀχθῆναί μοι ἕτερον δαιμόνιον, καὶ εὐθέως μοι προσήλθεν ὁ δαίμων Ἀσμοδαῖος δεδεμένος, καὶ ἠρώτησα αὐτόν, Σὺ τίς εἶ; Ὁ δὲ μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς ἐμβλέψας με ἔφη· Σὺ δὲ τίς εἶ; Καὶ εἶπον αὐτῷ· Οὕτως τιμημένος ἀποκρίνη μοι ὁ δὲ μετ' ὀργῆς λέγει μοι· Ἀλλὰ πῶς σοι ἀποκριθῶ, σὺ γὰρ ἀνθρώπου υἱὸς εἶ· ἐγὼ δὲ ἀγγέλου σπυρὰ διὰ θυγατρὸς ἀνθρώπου ἐγεννήθην· ὥστε οὐδὲν ὑπερήφανον ῥῆμα οὐρανοῦ γένους πρὸς γηγενεῖς· διὸ καὶ τὸ ἄστρον μου ἐν οὐρανῷ φωτεύει· καὶ αὐτὸ ἀνθρώποι λέγουσιν ἀμχαν, οἱ δὲ τὸν δρακοντοπαῖδα (sic) πλησιάζουμαι σὺν τῷ ἄστρῳ αὐτοῦ, καὶ πολλά μοι μὲ ἐρώτα, ὅτι καὶ σοῦ τὸ βασίλειον πρὸς χρόνους μικροὺς διαφρήγνυται, καὶ πρόστακρός ἐστιν ἡ δόξα σου· καὶ ὀλίγα ἡμᾶς τυραννήσεις, καὶ πάλιν νομίην ἔξομεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα· ὥστε εἴθεσθαι ἡμᾶς ὡς θεοὺς ὄντας, μὴ γνωσκόντων τῶν ἀνθρώπων τὰ ὀνόματα τῶν καθ' ἡμᾶς τεταγμένων ἀγγέλων.

Ἐγὼ δὲ Σολομῶν, ταῦτα ἀκούσας, ἐπιμελέστερον δεσμώσας αὐτὸν ἐκέλευσα μαστίζεσθαι βουνοῖς, καὶ ἀπολογεῖσθαι τίς καλεῖται καὶ τίς ἡ ἐργασία αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἔφη μοι, Ἐγὼ Ἀσμοδαῖος καλοῦμαι παρὰ βροτοῖς· καὶ ἡ ἐργασία μου ἐστὶ τὸ τοὺς νεονόμους ἐπιβουλεύειν μὴ συμμιγῆναι, καὶ παντελῶς ἀποχωρίζω διὰ πολλῶν συμφορῶν, καὶ γυναικῶν παρθένων κάλλος ἀφανίζω, καὶ καρδίας ἀλλοιῶ. Ἐφην δ' ἐγὼ αὐτῷ· Μόνη σου ἡ ἐργασία ἐστὶν αὕτη; ὁ δὲ λέγει μοι· Περιφέρω ἀνθρώπους εἰς λύπην.

A tem dixi; Indica mihi quis sis. Quæ respondit: Ego Onoseclis vocor spiritus: venerabilis creata sum; solitaria in terra, specus aureum habito, in loco multæ varietatis. Quandoque homines suffoco per laqueum, quandoque procul a natura in angulis abscondor; plerumque autem in præcipitiis, cavernis, abyssis sedes mea; sæpe etiam inter homines versor, et femina videor esse; maxime autem inter eos qui subfuscam eulem gerunt: ipsi enim sub eodem sidere mecum sunt; sidus enim meum hi clanculum et aperte venerantur nescientes quod ibi ipsis noceant; et valde me ad malefaciendum provocant: volunt enim per memoriam (templum) aurum acquirere; et ego præbeo parum his qui bene me adorant. Interrogavi eam ego Salomon: Unde oriunda es tu? Et ait mihi: A voce intempesta vocati echo hominis plumbi (sic) emissa in saltu nata sum. Ego autem dixi ei: Sub quo sidere ambulas? Quæ ait: Sub sidere lunæ plenæ, nam luna plerumque iter facit. Et quis est angelus qui te impotentem facit? inquam. Et dixit: Qui in te regnat. Quod ego in derisum accipiens, præcepi ut percuteret eam miles; at illa clamans ait: Tua ego, o rex, propter datam tibi sapientiam Dei, et propter angelum Joel. Et præcepi ut ipsa necteret cannabim ad chordas, in opere edificationis Dei; et sic signo notata, et vineulis constricta, imbellis ita facta est, ut nocte et die staret ad nectendam cannabim. Et præcepi ut adduceretur mihi aliud dæmonium, et protinus ad me ingressus est dæmon Asmodæus vinctus, et interrogavi eum: Tu quis est? Qui cum ira et furore aspiciens me, dixit: Et tu quis es? Et dixi ei: Sic vocatus talia respondes mihi? Qui ira percitus ait: Sed quomodo tibi respondeam? Tu enim hominis filius es; ego autem angeli progenies per filiam hominis natus sum; unde nullum verbum arrogans cælestis generis ad terrigenas; quare sidus meum fulget in cælo, et illud homines vocant Curram; alii vero Draconis filium; familiaritate utor cum sidere ejus; et nulla ne me interroges, quia regnum tuum post tempus breve conteretur, et temporalis est gloria tua; et modicum nos reges et rursus potestatem habebimus in humanum genus, adeo ut nos venerantur ut deos, ignorantibus hominibus nomina præpositorum inter nos angelorum.

Ego Salomon hæc audiens, accuratius vinxi eum, et jussi ut plecteretur nervis boum, et declararet quo nomine vocaretur, et quæ esset ipsius operatio. Qui dixit mihi: Ego Asmodæus nominor inter mortales, et labor meus est ut novi nupti nolint commisceri; et plane deterreo eos per multos casus, et mulierum adolescentularum pulchritudinem deleo, et corda immuto. Dixi autem ei: Hæc sola est cura tua? Qui respondit: Homines excito ad rabiem et concupiscentias; habentes

uxores proprias, rursus ad alienas abire nocte et die, ita ut peccatum compleant, et in caedes aberrent. Adjuravi eum per nomen Domini Sabaoth dicens : Deum vereris, Asmodæe, dic mihi quis te angelus impotentem faciat. Qui ait : Raphael archangelus, qui stat ante thronum Dei; ejicit in me jecur piscis et fel in fumum redactum super carbones eriecos. Interrogavi rursus eum : Ne celus mihi verbum : ego enim sum Salomon filius David regis Israel : indica mihi nomen piscis quem tu vereris. Vocatur, ait, silurus, invenitur in fluminibus Assyriorum; quare has regiones circumeo. Cui dixi : Nihil aliud in te, Asmodæe? Et respondit : Novit potestas Dei qui per hoc sigillum alligavit me insolubilibus vinculis, quod vera sint quæ dixi tibi. Quæso te, rex Salomon, ne me ad aquas damnas. Et subridens dixi illi : Vivit Deus patrum meorum, ferrum portabis tu et iulum facies in omnem ædificationem templi, conculeans pedibus tuis; et præcepi ut darentur ei decem hydriæ ad portandam aquam; et valde ingemiscens dæmon jussa mea implevit; hoc feci quia futura noverat præsciens malus dæmon Asmodæus, et glorificavi Deum ego Salomon, qui sapientiam dedit servo ejus; jecur autem et fel piscis cum fragrans styraee solvens combussit super Asmodæum, quia potens erat, et inutilis fiebat ejus indolis acerbitas. Et vocavi ut rursus staret ante me Beelzebul princeps dæmoniorum, et sedens super thronum inclytum nivis, dixi ei : Quare tu solus imperas dæmoniis? Et ait : Quia solus existimor inter cælestes angelos delapsus. Ego enim sedebam in primo caelo primus angelus vocatus Beelzebul, et nunc dominor omnibus in Tartaro vinctis. Habeo etiam filium qui perambulatur in mari Rubro, et certo quodam tempore revertitur ad me subditus, et opera sua mihi detegit, et confirmo illum ego.

ληφθῆναι τῶν οὐρανίων ἀγγέλων τῶν κατελθόντων. Ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐν τῇ πρώτῃ οὐρανῷ πρῶτος ἀγγελὸς ὁ προσαγορευόμενος Βεελζεβοὺλ· καὶ νῦν κρατῶ πάντων τῶν ἐν τῇ Ταρτάρῃ δεδεμένων· ἔχω δὲ καὶ γόνον καὶ περιπολεῖ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσῃ· καὶ ὡς ἴδιον τινὰ καιρὸν ἐπανέρχεται πρὸς με ἀνακάλυπται· καὶ στηρίζω αὐτὸν ἐγὼ.

Ego Salomon dixi ei : Beelzebul, quæ est operatio tua? Et ait : Reges pessumdo; dimico una cum extraneis tyrannis; et dæmones meos immitto in homines, ut in eos credant et pereant; et electos servos Dei, sive sacerdotes, sive fideles, viros in desideria culparum malarum et hæreseon pravaram, et operum nefandorum excito, et mihi morem gerant, et in perditionem eos impello; et invidias, et caedes, et bella, et masculorum concubitus, et cætera mala hominibus infero, et deleo mundum. Dixi igitur ei : Adduc mihi filium tuum quem dicis esse in mari Rubro. Et ait : Non ego illum adduco ad te; veniet autem ad me alius dæmon nomine Ephippas quem vinciam, et ipse ex abyssu reducet mihi filium. Cui dico ego : Quomodo est in abyssu

σαν (sic) καὶ εἰς ὕρεξιν· ἔχοντας τὰς γυναῖκας αὐτῶν, πάλιν εἰς ἐτίρας ἐτίρων ἀπέρχεσθαι ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ· ὥστε καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐπιτελεῖν, καὶ εἰς ὀνόους ἐμπληκνῆσθαι· ὁρκισα δὲ αὐτῷ τὸ ὄνομα Κυρίου Σαβαὼθ λέγων· Φυβήθητι τὸν Θεόν, Ἀσμοδαῖε, καὶ εἶπέ μοι ποίῳ ἀγγέλιμ καταργῆ σὺ. Ὁ δὲ ἔφη, Διὰ Ῥαφαήλ τοῦ ἀρχαγγέλου τοῦ παρεστῶτος ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Διώκει δὲ με ἰχθύος ἦπαρ καὶ χολή, ἐπὶ μυρικίνῃ ἀνθρακὶ ἐπικαπνιζόμενα· ἐπηρώτητα πάλιν ἐγὼ αὐτόν· Μὴ κρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ ῥῆμα· ὅτι ἐγὼ εἰμι Σολομῶν υἱὸς Δαυὶδ βασιλέως Ἰσραὴλ· εἶπέ μοι τὸ ὄνομα τοῦ ἰχθύος ὃ σὺ εἶβῃ· Ὁ δὲ ἔφη· Ὀνόματι γλάνος εὐρίσκαται ἐν τοῖς ποταμοῖς Ἀστυρίων· διότι καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη καταπεριπολεῖ. Ἐγὼ δὲ λέγω πρὸς αὐτόν· Οὐδὲν ἕτερον παρὰ σοὶ Ἀσμοδαῖμ; ὁ δὲ ἔφη μοι· Ἐπίπτεται ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, τοῦ διὰ τῆς ἐκείνου σφραγίδος δεσμώσας με ἀλύτοις δεσμοῖς· ὅτι ἄπερ εἰπόν σοι ἀληθῆ εἰσι. Δέομαι σου, βασιλεῦ Σολομῶν, μὴ με κατακρίνης εἰς ὕδωρ. Ἐγὼ δὲ μειδιάσας εἶπον αὐτῷ· Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μου, σίδηρα φέρσω σε, ἀλλὰ καὶ τὸν πηλὸν ποιήσεις, εἰς ὅλην τὴν κατασκευὴν τοῦ ναοῦ, ἀντρίθων τοῖς ποσὶ σου· καὶ ἐκέλευσα δοθῆναι αὐτῷ δέκα ὑβρίας φέρειν ὕδωρ. Καὶ δεινῶς στέναξας ὁ δαίμων τὰ κελευσθήνια μοι κατειργάζετο. Τοῦτο δὲ ἐποίησα διότι καὶ τὰ μέλλοντα ἤδει προμνηστικῶς ὄν, τὸ χαλεπὸν δαιμόνιον, ὁ Ἀσμοδαῖος. Καὶ ἐδόξασα τὸν Θεόν ἐγὼ Σολομῶν, τὸν δόντα μοι τὴν σοφίαν τῷ δούλῳ αὐτοῦ· τὸ δὲ ἦπαρ τοῦ ἰχθύος καὶ τὴν χολὴν αὐτοῦ μετὰ καλαμίου στύρακος λύων ἐπέκαιον τὸν Ἀσμοδαῖον, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν δυνατὸν, καὶ κτηρηγείτω δὲ αὐτοῦ ἡ φόρην ὅς (sic) (2) πικρία. Καὶ ἐκάλεσα πάλιν παραστήναί μοι ἔμπροσθεν τοῦ Βεελζεβοὺλ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμονίων, καὶ ἐπικαθῆσας ἐπὶ βήματος ἐνδοξοτέρου ἔφην αὐτῷ· Διὰ τί σὺ μόνος ἄρχων τῶν δαιμονίων; Ὁ δὲ ἔφη μοι· Διὰ τὸ μόνον με ὑπὸ Ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐν τῇ πρώτῃ οὐρανῷ πρῶτος ἀγγελὸς ὁ ἐπανέρχεται πρὸς με ὑποκαττόμανος· καὶ τὰ ἐξουτοῦ

Ἐγὼ Σολομῶν ἔφην πρὸς αὐτόν λέγων Βεελζεβοὺλ, τίς ἐστὶν ἡ πράξις σου; Ὁ δὲ λέγει, Ἐγὼ βασιλεὺς ἀπολώ· συμμαχῶ μετὰ ἀλλοφύλων τυράννων, καὶ τοὺς ἐμοὺς δαίμονας ἐπιβάλλω πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα εἰς αὐτοὺς πιστεύωσιν καὶ ἀπέλωνται· καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ, ἢ ἱερεῖς καὶ πιστοὺς ἀνθρώπους, εἰς ἐπιθυμίαις ἀμαρτιῶν πονηρῶν καὶ αἰρέσεων κακίων, καὶ ἔργων παρανόμων διεγείρω, καὶ ὑπακούουσί μοι, καὶ εἰς ἀπίθειαν φέρω αὐτοὺς, καὶ φθόνους, καὶ φόνους, καὶ πολέμους, καὶ ἀρβυνοβατίας, καὶ ἕτερα κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐνεργῶ· καὶ ἀπολώ τὸν κόσμον. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Προσάγαγέ μοι τὸν σὸν γόνον, ὅτι λέγεις ὅτι ἐστὶν ἐν τῇ Θαλάσῃ τῇ Ἐρυθρᾷ. Ὁ δὲ λέγει· Ἐγὼ αὐτὸν οὐ φέρω πρὸς σέ· ἐλεύσεται δὲ πρὸς με ἕτερος δαίμων ὀνόματι Ἐφίππας,

(2) At in marg. laterali : ἡ ἀφόρητος.

αὐτὸν δεσμεύσω, καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναγά-
γει πρὸς με. Ἐγὼ δὲ λέγω πρὸς αὐτόν· Πῶς
ἔστιν ὁ υἱὸς σου ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ τί τὸ
ὄνομα αὐτοῦ; Ὁ δὲ ἔφη· Μὴ με ἐπερωτᾷς, οὐ γὰρ
δυνήσῃ παρ' ἐμοῦ μαθεῖν, αὐτὸς γὰρ ἐλεύσεται πρὸς
σὲ δι' ἐμοῦ καλεώματος, καὶ εἴποι σοι φανερώς.
Ἐγὼ πρὸς αὐτὸν λέγω· Αἴγε μοι ἐκὼ ποίου ἀγγέ-
λου καταργῆ σου. Ὁ δὲ ἔφη· Ὑπὸ ἀγίου καὶ τιμίου
ὀνόματος τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ τῷ καλουμένῳ
(sic) παρ' Ἑβραίοις που (υ?) στικῷ, οὐ ἢ ψῆφος
χρῆσθ, παρὰ δ' Ἑλλήσι· Ἐμμανουήλ, καὶ ἔαν τις τῶν
Ῥωμαίων ὀρίσῃ με τὸ μέγα ὄνομα τῆς δουλείας
Ἐλεῆθ, ἀφανῆς γίνομαι. Ἐγὼ Σολομῶν ταῦτα ἀκού-
σας ἔξεπλάγην, καὶ ἐκίλευσα αὐτὸν πρίζειν μάρ-
μαρα Θεβῆαι. Ἐν δὲ τῷ ἀρξασθαι αὐτὸν πρίζειν τὰ
μάρμαρα, οἱ ἕτεροι δαίμονες ἀνεκράγασαν φω-
νὴν μεγάλην, ἀλαλάζοντες διὰ τὸν βασιλέα αὐ-
τῶν Βεελζεβούλ· ἐγὼ δὲ Σολομῶν ἐπηρώτησα
αὐτὸν λέγων· Εἰ θέλεις λαθεῖν ἄνεσιν, διήγησάι
μοι περὶ τῶν ἐπουρανίων. Αἴγε δὲ Βεελζεβούλ·
Ἄκουσον, βασιλεῦ, ἔαν θυμιάσης στικτὴν (sic) καὶ
λίθων, καὶ βολβούς θαλασσίους, νάρδον τε καὶ
κρόκον, καὶ λύγγους ἀψῆς ἑπτὰ ἐν σεισμῷ, οἰκίαν
ἐρείσεις· ἔαν δὲ καθαρὸς ᾖν, ἀψῆς ὕθρου ἐν ἡλίῳ
ἡμιένου, (ἡμετέρου, ἡμετέρῳ?) καὶ ὄψι· τότε δρά-
κοντας τοὺς οὐρανίους πῶς εἰλοῦνται (sic) καὶ σύ-
ρουσι τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου. Ἐγὼ δὲ Σολομῶν ταῦτα
ἀκούσας ἐπετίμησα αὐτόν, καὶ εἶπον· Σιώπη μοι
ἕως τούτου, καὶ πρίζε τὰ μάρμαρα ὡς προσέταξά
σοι. Καὶ εὐλογήσας τὸν Θεὸν ἐγὼ Σολομῶν, ἐκέ-
λευσα παραῖναί μοι ἕτερον δαίμονα· καὶ ἦλθε πρὸ
προσώπου μου (sic), ὃς ἦν ἐπιφέρων τὸ πρόσωπον
ἐν τῷ ἀέρι ἄνω ὑψηλόν, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ πνεύ-
ματος εἰλούμενον ὡσεὶ κοχλίας· καὶ ὀλίγους διεβ-
ρόξεν στρατιώτας· ἤγειρε δὲ καὶ φοβερὸν κονιορτὸν
ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνέφερεν ἄνω· καὶ πάλιν ἐβόησεν ἐπὶ τὸ ἡμέας θαμβῆσαι· καὶ εἶπεν τίνα ἔχω ἐρωτῆσαι ὡς
ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀναστάντα με πύσαι χαμαὶ κατ' ἐκείνου τοῦ τόπου (3) καὶ ἐσφράγισα τῷ δακτυλιδίῳ τοῦ Θεοῦ·
καὶ οὕτως ἔστην ἡ αὔρα.

Τότε ἠρώτησα αὐτόν λέγων· Σὺ τίς εἶ; Ἄρα
(αὔρα?) (4) οὕτω πάλιν κονιορτὸν τινάξας ἀπεκρίθη
μοι· Τί σὺ θέλεις, βασι. Σ. Ἀπεκρίθη αὐτῷ· Εἰπέ μοι
τί λέγεις, καὶ γὰρ σὺ ἐρωτᾷς θέλω. Οὕτως δὲ εὐχαριστῶ
τῷ Θεῷ τῷ σοφίσαντί με πρὸς τὰς βουλὰς αὐτῶν
ἀποκριθεῖσθαι. Ἐφη δὲ μοι· Ἐγὼ εἰμι τὸ πνεῦμα τῆς
τέφρας (sic)· εἶπον δὲ αὐτῷ; Τίς ἢ πράξις σου· Ἡ
δὲ ἔφη· Ἀνθρώπους σκοτίζω, καὶ ἀγροὺς ἐμपुरίζω·
καὶ οἴκους καταργῶ· ἐπὶ πλείστον δὲ ἔχω τὴν πρᾶ-
ξιν ἐν θέρει· ὅταν δὲ καιρὸν οὖρια, ὑποδύομαι εἰς
γωνίας τειχῶν, νυκτὸς καὶ ἡμέρας· ἤδη γὰρ γόνος
εἰμι τοῦ Μεγάλου. εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῖον ἄστρον
καίται; Ὁ δὲ ἔφη· (5) Ἐν αὐτῷ τῷ ἀκρόνῳ (sic) τοῦ
κέρατος τῆς σελήνης, τῷ ἐν τῷ νότῳ εὐρισκομένῳ,
ἐκεῖ μοι ἔστι τὸ ἄστρον· διότι τὰ σφάλματα τοῦ
ἡμετεριταίου προσετέλληται ἀνιμῆσθαι (sic)· διὰ τοῦτο
ιδόντες πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων εὐχονται εἰς τὸν ἡμι-

maris filius tuus, et quod nomen ejus? Qui ait :
Ne me interrogas, nec enim poteris a me dis-
cere; ipse autem ad te veniet per meam jussio-
nem, et aperte loquetur tibi. Et dixi ad eum : In-
dica mihi per quem angelum impotens efficiaris.
Qui ait : Per sanctum et venerandum nomen om-
nipotentis Dei, vocati apud Hebraeos in Scriptu-
ra,... cujus numerus 614; apud Graecos Emma-
nuel : et si quis Romanorum adjuraverit me per
magnum nomen potestatis Eleeth, evanesco. Quod
audiens ego Salomon, obstupui; et jussi ut exse-
caret marmora Thebaea. Cum autem inciperet
marmora secare, caetera daemonia exclamaverunt
voce magna, gementes propter regem suum Beel-
zebul. Ego Salomon interrogavi eum dicens : Si
vis requiem capere, narra mihi de caelestibus.
Dixit Beelzebul : Audi, rex, si adoleveris stacten,
et thus, et bulbos marinos, nardum et crocum, et
lampades accenderis septem, in terra: motu do-
mum fulbies; et si purus existens, accenderis,
sole auroram inflammante, videbis tunc dracones
coelestes quomodo volvantur, et solis currum
trahant. Ego Salomon haec audiens, increpavi
eum et dixi : Sileas usque adhuc, et scinde mar-
mora, ut praecepi tibi. Et benedicens Deum ego
Salomon, jussi ut adesset mihi alius demon; et
venit in conspectu meo unus qui vultum gerebat
in vere alte levatum, et reliquum spiritalis sinuo-
sum inelar cochleae; et plurimos contrivit milites;
tremendum autem excitabat de terra pulverem et
sursum attollebat, et rursus projiciebat, ut nos
obstupesceret, et interrogabat quid mihi esset
tanti momenti ab eo quarendum; et surgens ex-
pui in terram in eo loco, et signavi annulo Dei, et
sic stetit aura.

Et tunc interrogavi eum : Tu qui es? Tunc rur-
sus pulverem excitans respondit mihi : Quid vis,
rex Salomon? Et respondi : Indica mihi quid di-
cas, ego volo te interrogare. Sicque gratias ago
Deo qui me sapientem fecit, ut consilia eorum
excludantur. Et dixit mihi : Ego sum spiritus ci-
neris. Et dixi ei : Quae est operatio tua? Qui ait :
Homines tenebris obvolvo et campos incendio; et
domos destruo; in astu autem maxime labor
meus; quando vero opportunitatem invenio,
angulis nocentium subeo, nocte et die : jam enim
Magni filius sum. Dixi ergo ei : Sub quo sidere
stas? Qui ait : Sub ipsa summitate cornu lunae
quod ad meridiem invenitur, hic mihi sidus
est; quia sinistros successus febris tertiariae or-
dinatus sum ut tollam; propter hoc videntes
multi hominum, in tertiaris febris deprecantur.

(3) In marg. infimo est correctio h. : καὶ ἀναστὰς
ἔπτυσσα χαμαὶ κατ' ἐκείνου τόπου καὶ εἶ.

(4) Scriptio est : ἄρα

(5) Dativ. correctio supra posita. Nam in linea
regulari acc. εἰς αὐτὸν ἀκρόνον.

tur in tribus nominibus : his Boultala, Thallal, Melchal, et sano eos. Dixi ei ego Salomon : Quando vis male facere, per quem male agis? Qui ait : Per angelum per quem tertiarum febris quiescit. Interrogavi eum dicens : In quo nomine? Et ait : Archangeli Azrael. Advocavi archangelum Azrael, et sigillo notavi daemone[m], et jussi ut lapides magnos apprehendens, in superna templi deferret operariis : et vi coactus daemone[j] jussa implevit; et rursus glorificavi Deum qui dedit mihi talem potestatem. Et praecepi ut adesset mihi alius daemon. Et venerunt spiritus septem feminei simul vineti et connexi, pulchri facie et forma praestantes; et videns ego Salomon interrogavi eos : Qui estis vos? Quae unanimiter eadem voce dixerunt : Nos sumus ex triginta tribus comitibus principis tenebrarum; et ait prima : Ego sum Fallacia; secunda : Ego sum Discordia; tertia : Ego sum Clothod, id est Pugna; quarta : Ego sum Invidia; quinta : Ego sum Fortitudo; sexta : Ego sum Error; septima : Ego sum Pessima; et sidera nostra in caelo sunt septem astra quae parva videntur, in Concordia; et ut deae vocamur : simul loco cedimus, et simul habitamus nunc Lydiam, nunc Olympum, nunc vero altum montem. Et interrogavi eas ego Salomon sigillatim, incipiens a prima usque ad septimam. Prima dixit : Ego sum Fallacia; decipio, nunchinor hinc et hinc, haereses excito; sed habeo domantem me angelum Lamechalal. Similiter et secunda ait : Ego sum Discordia, contentio contentionum; fero ligna, lapides, gladios, et arma mea ubique loci; sed habeo angelum comprimentem me Baruchia-chel. Similiter et tertia dixit : Ego Clothod nominor, id est Pugna; quia ut coronae perdantur et capiti cingantur efficio; et quid multa dico? Habeo angelum qui me irritam facit Marmarath. Similiter et quarta dixit : Ego facio ut homines non sapiant : mensuro, separo, divido, comitante me Discordia; hominem sejungo a conjuge sua, et filios a parentibus, et fratres a fratribus; et de me quid multa? angelum habeo qui me inutilem facit, magnum Balthioul. Similiter et quinta dixit : Ego sum Fortitudo; vi tyrannos constituo, reges dejicio, omnibus adversariis robur praebeco; angelum habeo qui me cassam facit Asteroth. Similiter et sexta ait : Ego sum Error, rex Salomon et te decipiam sicut et decepi, et feci ut interficeres fratrem tuum; ego decipio vos, ut explorentur sepulcra; et ellossores doceo; et animas avertio ab omni religione; et alia multa prava in me; habeo autem angelum qui me impotentem facit Uriel. Similiter et septima dixit : Ego sum Pessima; et te ipsum depravabo, quia inducam Dianae nexus, quae tandem me liberabit; per eam

Α τριταίον ἐν τοῖς τρισὶν ὀνόμασι τοῦτοις βουλταλά, θαλλάλ, μελχάλ· καὶ ἰῶμαι αὐτούς. Εἶπον δὲ αὐτῷ ἐγὼ Σολομῶν· Ὅτε οὖν θέλεις κακουργεῖν, ἐν τίνι κακουργεῖς; Ὁ δὲ μοι ἔφη· Ἐν τῷ ἀγγέλῳ, ἧ καὶ τριταῖος ἐπαναπαύεται. Ἐπηρώτησα δὲ αὐτὸν καὶ εἶπον· Ἐν ποίῳ δὲ ὀνόματι; Ὁ δὲ ἔφη· Τοῦ ἀρχαγγέλου Ἀζαήλ. Καὶ ἐπεκαλεσάμην τὸν ἀρχάγγελον Ἀζαήλ, καὶ ἐπεσφράγισα τὸν δαίμονα· καὶ ἐκέλευσα αὐτὸν λίθους μεγάλους ἀρπάζειν, καὶ εἰς τὰ ὕψηλά τοῦ ναοῦ ἀκοντίζειν τοῖς τεχνίταις· καὶ ἀναγκάζομενον τὸ δαιμόνιον τὰ προστεταγμένα ἐποίει. Καὶ ἐγὼ πάλιν ἐδόξασα τὸν Θεὸν τὸν δόντα μοι ἐξουσίαν ταύτην· καὶ ἐκέλευσα παρεῖναι μοι ἕτερον δαιμόνιον. Καὶ ἦλθον πνεύματα ἑπτὰ θηλυκὰ συνδεδεμένα καὶ συμπεπλεγμένα, εὐμορφα τὸ εἶδος καὶ εὐσχημα· ἐγὼ δὲ Σολομῶν ἰδὼν ἐπηρώτησα αὐτὰ· Ὑμεῖς τίνας ἐστέ; Δί δὲ ὁμοθυμαδὸν μίᾳ φωνῇ ἔφησαν· Ἡμεῖς ἐσμεν ἐκ τῶν τριάκοντα τριῶν στοιχείων τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ σάτους. Ἐφησε δὲ ἡ πρώτη· Ἐγὼ εἰμι ἡ Ἀπάτη· ἡ δευτέρα· Ἐγὼ εἰμι ἡ Ἔρις· ἡ τρίτη Ἐγὼ εἰμι Κλωθός· ὅ ἐστι μάχη· ἡ τετάρτη· Ἐγὼ εἰμι ἡ Ζώλη (sic)· ἡ πέμπτη· Ἐγὼ εἰμι ἡ Δύναμις· ἡ ἕκτη, Ἐγὼ εἰμι ἡ Πλάνη· ἡ ἑβδόμη, Ἐγὼ εἰμι ἡ Κακίστη· καὶ τὰ ἄστρα ἡμῶν ἐν οὐρανῷ εἰσιν, ἑπτὰ ἄστρα μικροφανῆ (sic) ἐν ὁμονοίᾳ· καὶ ὡς θεὰς καλούμεθα· ὁμοῦ ἀλλασσοῦμεθα, καὶ ὁμοῦ οἰκοῦμεν, πότε τὴν Λυδίαν, πότε τὸν Ὀλυμπον, πότε δὲ μέγα ὄρος· ἐπηρώτησα δὲ αὐτὰς ἐγὼ Σολομῶν μίᾳ ἐκάστη, ἠρξάμεν δὲ ἀπὸ πρώτης ἕως τῆς ἑβδόμης. Ἡ πρώτη ἔφη· Ἐγὼ Ἀπάτη εἰμι, ἀπατῶ, πλέκω ὧδε κάκει· αἰρέσεις ἐρεθίζω· ἀλλ' ἔχω τὸν καταργούντά με ἄγγελον Λαμεχάλαλ. Ὁμοίως καὶ ἡ δευτέρα ἔφη, Ἐγὼ εἰμι ἡ Ἔρις· ἔρις καὶ ἔρις τῶν (6) ἐρίδων· φέρω ξύλα, λίθους, ξίφη, τὰ ὅπλα μου τοῦ τόπου· ἀλλ' ἔχω ἄγγελον τὸν καταργούντά με, Βαρουχιαχήλ. Ὁμοίως καὶ ἡ τρίτη ἔφη· Ἐγὼ Κλωθὸδ καλούμαι, ὅ ἐστι μάχη, οὐ σχημῶνους χύσαι καὶ περισχεθῆναι ποιῶ· καὶ τί πολλὰ λέγω; ἔχω ἄγγελον τὸν καταργούντά με Μαρμαράθ. Ὁμοίως καὶ τετάρτη ἔφη· Ἐγὼ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους μὴ σωφρονεῖν· μερίζω, χωρίζω, ἀπομερίζω, παρακολουθοῦσας μοι καὶ τῆς ἐρίδος· ἀποχωρίζω (7) ἀνδρα ἀπὸ τῆς συγκοίτου αὐτοῦ· καὶ τέκνα ἀπὸ γονέων, καὶ ἀδελφοὺς ἀπὸ ἀδελφῶν· καὶ τί πολλὰ λέγω κατ' ἐμοῦ; ἔχω ἄγγελον τὸν καταργούντά με, τὸν μέγαν Βαθθιούλ. Ὁμοίως καὶ ἡ πέμπτη ἔφη· Ἐγὼ εἰμι Δύναμις· δύναμις τυράννων ἀνιστῶ, βασιλεῖς καθιερῶ, πάσι τοῖς ὑπανακτίαις παρέχω δύναμιν· ἔχω ἄγγελον τὸν καταργούντά με Ἀστεραῖθ. Ὁμοίως καὶ ἡ ἕκτη ἔφη· Ἐγὼ εἰμι Πλάνη, βασιλεῦ Σολομῶν, καὶ σὲ δὲ πλανῶ ὡς καὶ (8) ἐπλάνησά σε (sic) καὶ ἐποίησα ἀποκτεῖναι τὸν ἀδελφόν σου· ἐγὼ πλανῶ ἡμᾶς (ὑμᾶς?) τάφους ἐρευρᾶν· καὶ διορύκτας διδάσκω· καὶ ἀποπλανῶ ψυχὰς ἀπὸ πάσης εὐσεβείας, καὶ ἕτερα πολλὰ φεῦλα

(6) Haec ad marg. sunt.

(7) In textu ἀποχιζω.

(8) Verba δὲ πλανῶ ὡς καὶ in marg. supremo inserta leguntur.

ἐν ἐμοί· ἔχω δὲ τὸν καταργουντά με ἄγγελον Οὐ-
ριήλ. Ὁμοίως καὶ ἡ εὐδύμη ἔφη· Ἐγὼ εἶμι Κακί-
στη· καὶ σὲ αὐτὸν κακῶ· ὅτι κελευστῶ (κελευσῶ?)
Ἄρτέμιδος δεσμῶς· ἡ δὲ ἄκρις με λύσει· δι' αὐτῆς
γὰρ σε δεῖ πράξει τὴν ἐπιθυμίαν, (ἐμὴ) [ἐμὴ *sic*, εἰ
γὰρ ἦν τις σοφός, οὐκ ἐπιστρέψῃ ἔχνος πρὸς με.

Ἐγὼ δὲ Σολομῶν ἀκούσας καὶ θαυμάσας ἐσφρά-
γισα αὐτάς ἐν τῷ δακτυλίδι· καὶ ἐπειδὴ τὰ ἅπαντα
(*sic*) ἦσαν, ἐκέλευσα αὐτάς ὀρύσσειν τοὺς θεμελίους
τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐπεὶ διακρούους πενήτηκοντα πή-
χεις ἦν τὸ μῆκος· ἔφησα δὲ αὐτάς εὐτόνοους εἶναι
καὶ κοινῶς γογγύονται τελέσαι τὰ κελευσθέντα αὐ-
ταῖς κατηργάζοντο. Ἐγὼ δὲ Σολομῶν δοξάσας τὸν
Κύριον, ἐκέλευσα παρῆναι μοι ἕτερον δαιμόνιον.
Καὶ προσενέχθη μοι δαιμόνιον ἄνθρωπος ἔχων τὰ
πάντα μέλη, ἀκέφαλος δὲ· καὶ γὰρ ἰδὼν εἶπον αὐτῷ·
Λέγε μοι σὺ τίς εἶ. Ὁ δὲ εἶπεν, Δαιμόνιόν εἶμι. Εἶ-
πον δὲ αὐτῷ. Τίς; Ὁ δὲ ἔφη. Ἐγὼ κελουμαι φθό-
νος· ἐγὼ γὰρ κεφαλὰς ἡδέως κατεσθίω, θέλιον
ἐμαυτῷ κεφαλὴν περιποιήσασθαι, καὶ οὐ χορτάζω,
ἐπιθυμῶ δὲ κεφαλὴν τοιαύτην ἔχειν, ὅταν καὶ σύ-
ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ Σολομῶν ἐσφράγισα αὐτὸ, ἐκ-
τείνας τὴν χεῖρά μου κατὰ τοῦ στήθους αὐτοῦ, καὶ
ἀνεπήδησεν ὁ δαίμων καὶ ἔρριψεν ἑαυτὸν, καὶ ἐγόγ-
γυσεν εἰπὼν, Οἴμοι, ποῦ πάρεμι; ὦ προδότα Ὀρ-
νία, οὐ βλέπω. Ἐφην δὲ αὐτῷ ἐγὼ Σολομῶν· Λέγε
μοι γὰρ πόθεν βλέπεις. Ὁ δὲ ἔφη, Διὰ τῶν παθῶν
μου. Καὶ γὰρ οὖν Σολομῶν τὴν ἀνοδίαν τῆς φωνῆς αὐ-
τοῦ ἀκούσας, καὶ θέλιον εὐδελότερον μαθεῖν, ἐπη-
ρώτησα αὐτὸν, Πόθεν λαλεῖς; ἔφη δὲ μοι· Ἐγὼ,
βασιλεῦ Σολομῶν, ὅπως φωνῆ εἶμι, πολλῶν γὰρ ἄν-
θρώπων φωνὰς κατεκληρονόμησα· ὅσοι γὰρ ἄνθρω-
ποι κελουνται κωφοί, τούτων ἐγὼ τὰς κεφαλὰς κατ-
έκλεσα, ὅτε παιδία γεννῶνται, καὶ ἡμερῶν ὀκτώ
φθάσωσι, τότε κλαίοντος τοῦ παιδίου νυκτὸς γίνομαι
πνεῦμα· καὶ διὰ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐπεισέρχομαι·
ἐνορίαίς καὶ πάνυ διακονῶ, καὶ τὸ συνάντημά μου
βλαβερὸν ἐστίν· καὶ εὐθέως λαθῶν ταῖς χερσὶ μο-
ῶς ἐπὶ ξίφος τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνω· καὶ προστι-
θῶ ἐμαυτῷ· καὶ οὕτως ὑπὸ πυρὸς τοῦ ὄντος ἐν ἐμοί
διὰ τοῦ τραχήλου καταδαπανᾶται· ἐγὼ εἶμι ὁ τὰς
πηνόσεις τὰς μεγάλας καὶ ἀθεραπεύτους ἐν ταῖς
πυρῶν ἐπιπέμπων, καὶ ἔλκη ἐμποιῶ. Καὶ γὰρ Σολομῶν
ἀκούσας ταῦτα, εἶπον αὐτῷ· Λέγε μοι οὖν πῶς ἐπα-
φίης τὸ πῦρ, ἀφ' ὧν ἀποπέμπεις ἐξ αὐτῶν; Ἐφη
δὲ μοι τὸ πνεῦμα, Ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· ὥδε γὰρ
οὐπω εὐρέθη κάκινος Ἐλδουρίων ὡς ἐπεύχων τὸ
αὐτὸ καὶ λυχναψίαν αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι ἐπιτελοῦσι·
κάκινου τὸ ὄνομα (*sic*):: = ὄνομα) ἐπικαλοῦνται οἱ
ἐπὶ τὰ δαίμονες ἐνώπιόν μου· κάκινος θεραπεύει
αὐτούς. Εἶπον δὲ αὐτῷ· Εἰπέ μοι τὸ ὄνομα αὐτοῦ·
Ὁ δὲ ἔφη· Οὐ δύναμαί σοι εἰπεῖν· ἐὰν γὰρ εἴπω αὐ-
τοῦ τὸ ὄνομα, ἀθεραπεύτον ἐμαυτὸν ποιῶ· ἀλλ'
ἐκεῖνος ἔλθων ἐπὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Καὶ ταῦτα ἀκού-
σας ἐγὼ Σολομῶν εἶπον αὐτῷ· Εἰπέ μοι οὖν ὑπὸ
ποιῶ ἄγγελου καταργῆ σὺ; Ὁ δὲ, Διὰ τῆς ἐμπύρου ἀστραπῆς ἔφη. Καὶ προσκυνήσας ἐγὼ Κυρίῳ τῷ Θεῷ τοῦ
Ἰσραήλ, ἐκέλευσα αὐτὸν ἐν τηρήσει εἶναι ἐπὶ τοῦ Βεελζεβούλ· μέχρις ὅτου ἴαξ (*sic*) παραγένηται. Καὶ ἐκέλευσα
παρῆναι μοι ἕτερον δαιμόνιον.

Καὶ ἔλθε πρὸ προσώπου μου κύνων, τὸ σχῆμα ἔχων

A enim oportet te facessere concupiscentiam, nisi
adversum me desiderium sapientiae feceris; si
quis enim sapiens esset, non ad me verteret
grossus.

καὶ ἐμαυτῆς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σοφίας· ἐὰν

Ego Salomon audiens et admirans, signavi eas
annulo, et deinde quales erant, jussi ut effoderent
fundamenta templi quoniam bis centum et quin-
quaginta cubitorum erat longitudo; dixit autem
eas robustas esse; et pariter murmurantes operi
instabant, ut jussa perficerent. Ego Salomon lau-
dans Deum praecepi ut adesset mihi alius daemon;
et oblatum est mihi daemonium, homo habens om-
nia membra, sed acephalus; et ego videns dixi
ei: Indica mihi quis sis. Qui ait: Daemonium ex-
sisto. Et dixi: Quis! Qui respondit Ego Invidia
voco; capita enim jucunde comedo, volens mihi-
met caput praestari, et non satior; desidero au-
tem tale caput habere, quale et tu. Haec audiens
ego Salomon signavi eum, extendens manum me-
am in pectus ejus; prosiliit daemon, et se praecipi-
tem dabat, et ingemuit dicens: Eheu! ubi sum!
o proditor Arnia, lumen perdidisti. Dixi ei ego Sa-
lomon: Dic enim mihi unde videas? Qui ait: Per
sensus meos. Ego igitur Salomon inviam ejus vo-
cem audiens, et volens manifestius discere, inter-
rogavi eum: Uade loqueris? Et ait: Ego, rex Sa-
lomon, totus vox sum, multorum enim hominum
voces haereditavi; quotquot enim viri muli vocan-
tur, horum ego capita conclusi quando pueri nas-
cuntur, et diebus octo tempus praeveniunt; tunc
clamante puerulo, fit spiritus, et per vocem ejus
subintro; sinibus custos invigilo, et occursus
meus noxius; et cito arripions manibus, velut en-
se caput amputo, et superimpono mihi; et sic ab
igne stante in me per collum consumitur; ego
sum qui lesiones magnas et insanabiles pedibus
immitto, et ulcera facio. Et ego Salomon audiens,
dixi ei: Indica mihi igitur quomodo emittas
ignem; a quibus amandes illud. Et ait spiritus:
Ab Oriente: hic enim nondum inventus est elbou-
rion (nebulo?) iste, quasi de hoc ipso se jactans,
cui festum lucernarum accensionis persolvunt ho-
mines: cujus nomen invocant septem spiritus co-
ram me, et ipse medetur eis. Dixi ei: Indica mihi
nomen ejus. Qui ait Non possum indicare; si
enim dixero nomen ejus, insanabilem me facio,
at iste venit ad ipsum nomen. Et haec audiens
ego Salomon dixi ei: Loquere igitur, per quem
angelum impotens efficiaris tu. Ille autem: Per
ignitum fulgur, ait. Et postquam adoravi Domi-
num Deum Israel, jussi ut in observatione esset
super Beelzebub, usquedum clamor festi superve-
niret; et mandavi ut adesset mihi alius spiritus.

Et venit in conspectu meo canis, specie ma-

gnus, et locutus est voce magna dicens: Ave, domine rex Salomon. Stupefactus ego Salomon dixi ei: Quis es, canis! Qui ait: Canis tibi videor esse; ante te enim, rex Salomon, ego vir eram faciens injusta in mundo multa; supra modum scientias scrutatus sum, et viribus prævalui ut astra cæli possiderem; et plurima deorum opera perfecî; ego enim lædo homines nostro sideri obsequentes, et in insaniam verfo; et freneticos homines gutture obtineo et sic interficio, Dixi autem ei ego Salomon: Quod est nomen tuum? Qui ait: Baculus. Et dixi ei Quæ est operatio tua? et quid potes boni facere? Et ait: Da mihi unum ex servis tuis, et adducam eum in loco montis, et ostendam ei lapidem præsinum fluctantem, quo ornabis templum Domini Dei. Hac audiens ego Salomon, jussi ut abiret servus meus cum eo, habens annulum sigilli Dei secum, et dixi ei: Quem tibi ostenderit lapidem præsinum, signa annulo hoc, et diligenter locum considera, et huc dæmonem adduc mihi. Et ostendit ei dæmon lapidem præsinum, et signavit eum, et adduxit mihi dæmonium; et decrevi ego Salomon, circum signans ambos dextera, ut capite carentem similiter et hunc canem magnum vincirem, et canis custodiret spiritum ignitum ut lampadarum lucem die ac nocte per gattur præstaret laborantibus operariis. Et tuli ego Salomon e metallo hoc lapidis ducentos siclos in superficiem altaris, similiter pro parte anteriori; et ego Salomon postquam laudavi Deum, et conclusi thesaurum lapidis hujus, jussi rursus ut dæmones marmora cæderent ad ædificationem operum Dei; et cum orassem Dominum, ego Salomon interrogavi canem: Quis te angelus impotentem facit? Et ait dæmon: Magnus Brivus. Et benedicens Dominum Deum cæli et terræ jussi ut astartet alius dæmon: Et venit in conspectu meo leonis forma rugiens, et silens respondit mihi dicens: Rex, sub forma hac quam habeo, spiritus sum nullo modo valens excogitari; ego in omnes homines in morbis jacentes superveniens exsilio, et pertinaciorrem facio hominem, ita ut impossibilis fiat ei diæta; alio gaudeo honore, o rex; dæmonem ejicio; habeo autem subditas mihi legiones; omnia loca me capere possunt, et simul omnium dæmonium legionem quæ mihi subest. Hac audiens ego Salomon, interrogavi eum: Quod nomen tuum? Qui ait: D Leonifer, rath (nullus?) genere. Dixi autem ei: Quomodo impotens fias tu cum legione tua, vel quis te angelus impotentem facit? Et dixit mihi: Si nomen dixerò, non meipsum vincio solum, sed et subditam mihi legionem dæmoniorum. Dixi autem ei: Adjuro te per nomen Domini Sabaoth, ut dicas quo nomine impotens fias tu cum potestate tua. Et dixit mihi: Spiritus qui pro magnis viris multa passurus est ab hominibus, ejus no-

μείγα, καὶ ἐλάλησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν, Χαῖρε κύριε βασιλεῦ Σολομῶν. Ἐκπληκτικῶς δὲ γεγονώς ἐγὼ Σολομῶν, εἶπον αὐτῷ· Τίς εἶ, κύων; Ὁ δὲ μοι ἔφη· Καὶ κύων σοι δοκῶ εἶναι, πρὸ γὰρ σοῦ, βασιλεῦ Σολομῶν, ἐγὼ ἄνθρωπος ἤμην, κατεργαζόμενος ἀθέμιτα ἐν τῷ κόσμῳ πολλὰ καθ' ὑπερβολὴν φιλολογήσας ὑπερίσχυτα καὶ ἄστρα οὐρανῶν κατασχεῖν· καὶ κλίματα θεῶν ἔργα κατασκευάσα. Ἐγὼ γὰρ βλέπτω ἀνθρώπους τοὺς τῷ ἡμῶν ἄστρῳ παρεκκλουθούοντας, καὶ εἰς ἐξηχίαν τρίπω· καὶ τοὺς φρενητιῶντας ἀνθρώπους διὰ τοῦ λάρυγγος κρατῶ, καὶ οὕτως ἀναιρῶ. Ἐφην δὲ αὐτῷ ἐγὼ Σολομῶν· Τί σου τὸ ὄνομα; Ὁ δὲ ἔφη, Ῥάβδος· Καὶ εἶπον· Καὶ τί σου ἡ ἐργασία; καὶ τί δύνασαι κατορθῶσαι; Ὁ δὲ ἔφη· Δός μοι ἄνθρωπον σὸν, καὶ ἀπαγάγω αὐτὸν ἐν τόσῳ ὄρου, καὶ δείξω αὐτῷ λίθον πράσινον μετασχευόμενον, ἐν ᾧ κοσμήσεις τὸν ναὸν Κυρίου τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ δὲ Σολομῶν, ἀκούσας ταῦτα, ὑπίπτεκα πορευθῆναι τὸν οἰκίτην μου ἄρα αὐτῷ, ἔχοντα δακτύλιον τῆς σφραγίδος τοῦ Θεοῦ, μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὅς δ' ἂν ἀποδείξει σοι τὸν λίθον τὸν πράσινον, σφράγισον αὐτὸν μετὰ τοῦ δακτυλιδίου τούτου, καὶ κατασκόπασον ἀκριβῶς τὸν τύπον· καὶ ἄγαγέ μοι τὸν δαίμονα ἐπιθάδε. Καὶ ἔδειξεν αὐτῷ ὁ δαίμων τὸν πράσινον λίθον, καὶ ἐσφράγισεν αὐτὸν, καὶ ἤνεγκεν τὸ δαιμόνιον πρὸς μέ. Καὶ ἔκρινα ἐγὼ Σολομῶν περισφραγίσας τοὺς δύο τῇ δεξιᾷ τὸν ἀκέραιον, ὁμοίως καὶ τὸν κύνα προσδεδέσθαι ἐκείνον τὸν μέγαν· καὶ τὸν μὲν κύνα τηρεῖν τὸ διάπυρον πνεῦμα ὡς λαμπάδας νυκτός καὶ ἡμέρας διὰ τοῦ λαιμοῦ (sic) παραπίπτειν τοῖς ἐργαζόμενοις τεχνίταις. Καὶ ἦρα ἐγὼ Σολομῶν ἐκ τοῦ μετάλλου ἐκείνου τοῦ λίθου διακοσίους σίκλους ἐν τοῖς ἀναφοροῦσι τοῦ θυσιαστηρίου, τὸ εἶδος ὁμοιούμενον· καὶ ἐγὼ δὲ Σολομῶν δοξάσας Κύριον τὸν Θεόν, καὶ περικλείσας τὸν θησαυρὸν τοῦ λίθου ἐκείνου, ἐκέλευσα δὲ πάλιν τοὺς δαίμονας μαρμαροκοπεῖν εἰς τὰς οἰκοδομὰς τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐξάμενος τῷ Κυρίῳ ἐγὼ Σολομῶν ἐπήρωτήσα τὸν κύνα, Παιῖρ ἀγγέλῳ καταργῆ σύ; Ὁ δὲ δαίμων ἔφη· Ἐγὼ μέγαλιρ Βριῖψ. Καὶ εὐλογήσας Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐκέλευσα παρῆναι μοι ἕτερον δαίμονα· καὶ ἦλθε πρὸ προσώπου μου λέοντος σχῆμα βρυχόμενος· καὶ σταθεὶς ἀπεκρίθη μοι λέγων· Βασιλεῦ, τὸ μὲν σχῆμα τοῦτο ὃ ἔχω πνεῦμα εἰμὶ μηδέλωις δυνάμενον νοτηθῆναι. Ἐγὼ ἐν πάσιν ἀνθρώποις τοῖς ἐν νοσήματι κατακειμένοις ἐφορμῶμαι παρεκκλούμενον, καὶ ἀνευδότερον ποιῶ τὸν ἄνθρωπον, ὡς μὴ δουνηθῆναι αὐτῷ τὴν δίκαιαν. Ἐγὼ δὲ καὶ ἕτερον δόξαν ἐγὼ, βασιλεῦ· δαίμονας ἐκβάλλω· ἔχω δὲ τοὺς ὑποτεταγμένους μοι λεγεῶνας· δεκτικὸν (9) (sic) εἰμὶ τοῖς τέποις· ἅμα δὲ τοῖς πᾶσι δαίμοσι τοῖς τῶν ὑπ' ἐμὲ λεγεῶνων. Ἐγὼ δὲ Σολομῶν, ἀκούσας ταῦτα, ἐπερώτησα αὐτόν. Τί σου τὸ ὄνομα; Ὁ δὲ ἔφη Λεοντοφόρον· ῥάθ τῷ γένει· εἶπον δὲ αὐτῷ· Πῶς καταργῆ σύ μετὰ τῆς λεγεῶνός σου, ἢ ποῖον ἄγγελον (sic) τὸν καταργουῦντά σε.

(9) E vet. Cod. hoc etiam apographum esse, testimonio est, quod (i) cum punctis diacriticis (ē) scribit solet, ubique.

Ἐφη δέ μοι· Ἐὰν εἴπωσι τὸ ὄνομα, οὐκ ἑμαυτὸν δεσμεύω μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπ' ἐμὲ λεγεῶνα τῶν δαιμόνων. Ἐφην δὲ αὐτῷ· Ἐγὼ ὀρκίζω σε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Σαβῶθ, τοῦ εἰπεῖν σε ποῖον ὄνοματι καταργῆ οὐ μετὰ τῆς δυνάμεώς σου. εἶπε δέ μοι· Τὸ θεῖν ὑπὸ ἀνθρώπων, οὐ τὸ ὄνομα ψῆφος χμδ', ὃ ἐστὶν Ἐμμανουήλ, ὃς καὶ ἐδέσμευσεν ἡμᾶς, ὃς καὶ τότε ἐλευσόμενος κατὰ τοῦ ὕδατος, κρηνοβαπίσσε ἡμᾶς· ἐν δὲ τοῖς τρισὶ χαρακτῆρσι καταγοῦσαι περιηχούμενον.

Κἀγὼ Σολομῶν, ἀκούσας ταῦτα καὶ δοξάζας τὸν Θεόν, κατέκρινα αὐτοῦ τὸν λεγεῶνα ξυλοφορεῖν ἀπὸ δρυμοῦ, αὐτὸν δὲ τὸν λεοντόμορφον κατέκρινα καταπρίξιν λεπτὰ τοῖς ὀδοῦσιν, εἰς ὑπόκαυσιν τῆς καμίνου τῆς ἀσβέστου εἰς τὸν ναὸν Κυρίου τοῦ Θεοῦ, καὶ προσκυνήσας Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ, ἐκέλευσα παρεῖναι μοι ἕτερον δαίμονα. Καὶ ἦλθε πρὸ προσώπου δράκων τρικέφαλος φοβερόχρους· καὶ ἐπερώτησα αὐτόν· Σὺ τίς εἶ; Ὁ δὲ μοι ἔφη· Πνεῦμα τριβόλαιόν εἰμι, ἐν τρισὶ πράξεσι κατεργαζόμενον. Ἐγὼ δὲ ἐν κοιλίᾳ γυναικῶν τυφλῶ ἐὰ παιδίᾳ· καὶ ὠτα ἐπιδιδῶ· καὶ ποιῶ βωβῆ καὶ κωφῆ· καὶ ἐμοὶ γὰρ πάλιν ἐν τῇ τρίτῃ μοι κεφαλῇ ὑπόδυνα (sic)· καὶ τύπτω τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸ ἀκωδῆς (10) (sic) τοῦ σώματος· καὶ ποιῶ καταπίπτειν καὶ ἀφρίζειν καὶ τρίξιν τοὺς ὀδόντας· ἔχω δὲ τρόπον ἐν ᾧ καταργουῶμι· ὑποσημειουμένης τῆς Ἱερουσαλήμ, εἰς τὸν λεγόμενον τόπον Κεφάλαιον. Ἐκεῖ γὰρ πρόριστο ὁ Ἄγγελος τῆς μεγάλης βουλής· καὶ νῦν φανερώς τ' ἐπὶ ξύλου οἰκίσει ἐκεῖνός με καταργεῖ ἐν ᾧ ὑποτένχημι· ἐν δὲ τῷ τόπῳ ἐν ᾧ καθέζη, βασιλεῦ Σολομῶν, στήκει κίων ἐπὶ τοῦ ἀέρος· πορφυροδανόμενος ὁ δαίμων ὁ λεγόμενος Ἐφίπας ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀναγκῶν ἀπὸ τῆς ἔσω Ἀραβίας· ὅστις καὶ εἰς ἀσκὸν κατακλεισθεὶς καμισθῆσεται ἔμπροσθέν σου· ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ τοῦ ναοῦ ὑπερ ἡρξω κτίξιν, βασιλεῦ Σολομῶν, ἀπόκειται χρυσεὸν κολῶ, ὅπερ ὀρύξας ἄρον· Κἀγὼ Σολομῶν, ἀποστείλας τὸν παῖδά μου, εὖρον καθὼς εἶπέ μοι τὸ δαιμόνιον· καὶ σφραγίσας τῷ δακτυλιδίῳ ἤνεσα Κύριον τὸν Θεόν· εἶπον οὖν αὐτῷ· Τί σὺ λέγεις; ὁ δαίμων ἔφη· Κορυφῇ δρακόντων εἰμι· καὶ ἐκέλευσα αὐτὸν πλινθουργεῖν ἐν τῷ ναῷ· εἶχεν χεῖρας ἀνθρώπων· καὶ προσκυνήσας Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ, ἐκέλευσα παρεῖναι μοι ἕτερον δαίμονα. Καὶ ἦλθεν πρὸ προσώπου μου πνεῦμα γυναικοειδὲς τὴν κορυφὴν κατέχουσα ἀπὸ παντὸς μέλους· καὶ τὰς λυσιτερίχας ταῖς ὀριξί· καὶ ἔφην πρὸς αὐτήν· Λέγε μοι, σὺ τίς εἶ; Ἡ δὲ ἔφη· Καὶ τίς σὺ εἶ, ἢ τίνα χρεῖαν ἔχεις ἀκοῦσαι τὰ κατ' ἐμοῦ; Ἀλλ' εἰ θέλεις μαθεῖν· στήκω γὰρ δεδεμένη πρὸ προσώπου σου, πυρεύθητι οὖν ἐν τοῖς ταμίαις σου τοῖς βασιλικοῖς, καὶ νυφάμενος τὰς χεῖρας, πάλιν καθήσας πρὸ τοῦ βήματός σου, τότε ἐρωτήσεις με, καὶ μαθήσῃ, βασιλεῦ, τίς εἰμι ἐγώ.

Καὶ τοῦτο ποιήσας ἐγὼ Σολομῶν, καθὼς συνέταξέ μοι, ἤνεσχόμενῃ διὰ τὴν ἐνοῦσαν μοι σοφίαν, ἵνα δυναθῶ ἀκοῦσαι τὰς πράξεις αὐτῆς, καὶ ἐλέγξαι αὐτάς, καὶ φατερώσαι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ καθήσας ἔφρησα πρὸς τὸν δαίμονα, Τίς εἶ; Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ

A men calculus 644, quod est Emmanuel, qui alligavit nos; qui et tunc venturus est per aquam deorsum præcipitare nos, in tribus autem caracteribus dejicere (nos) cum strepitu.

πνεῦμα ὃ μεγάλαις ἀνθρώποις ἔχων (sic) πολλὰ παθεῖν ὑπὸ ἀνθρώπων, οὐ τὸ ὄνομα ψῆφος χμδ', ὃ ἐστὶν Ἐμμανουήλ, ὃς καὶ ἐδέσμευσεν ἡμᾶς, ὃς καὶ τότε ἐλευσόμενος κατὰ τοῦ ὕδατος, κρηνοβαπίσσε ἡμᾶς· ἐν δὲ τοῖς τρισὶ χαρακτῆρσι καταγοῦσαι περιηχούμενον.

Et ego Salomon hæc audiens, et glorificans Deum condemnavi legionem ejus ut ligna comportaret a sally; ipsum autem Leoniformem, ut frusta secaret dentibus ad exustionem camini semper ardentis in templum Domini Dei; et postquam adoravi Dominum Deum Israel, jussi ut adesset mihi alius dæmon. Et venit in conspectu meo draco tricephalus tremendi coloris, et interrogavi eum: Tu quis es? Et ait mihi: Spiritus triplex sum, tribus actibus occupatus: ego enim in sinu mulierum ex caeco parvulos, et aures torqueo, et facio vagientes et surdos, nam in tertio capite meo rursus illabuntur; homines percutio in inferiori parte corporis, et facio ut cadant, et spumas edant, et dentibus fremant; est mihi modus quo imbellis fio: præsignificata Jerusalem, in loco quid dicitur Cephalæum: ibi enim prædestinatus est Angelus magni consilii, et olim aperte super lignum manebit; ipse me jussum agere non sinit; et in loco ubi sedes, rex Salomon, stabit columna in aere, e mari Rubro educta a porphyryno dæmone qui dicitur Ephipas, qui ab interiori Arabia in nave inclusus adducetur ante te. Et in capite templi quod cœpisti edificare, rex Salomon, latet aurum multum, quod tu effossum tolle. Et ego Salomon, mittens puerum meum, inveni sicut dixit mihi dæmon; et postquam eum annulo signavi, laudavi Dominum Deum. Dixi ergo ei: (De te) quid dicis (seu quis diceris)? Respondit dæmon: Caput sum draconum; et imperavi ut lateres componeret in templum; habebat manus hominis. Et adorato Domino Deo Israel, jussi ut adesset mihi alius dæmon. Et venit in conspectu meo spiritus femine similis, cui tot capita quot membra, et crinibus soluta; et dixi ad eam: Indica mihi quæ sis. Quæ ait. Et tu quis es? Vel quid opus habes audire quæ ad me attinent? At si vis discere, esto enim vineta in conspectu tuo, vade in cellas tuas regias, et postquam manus ablueris, sede iterum ante tribunal tuum; et tunc interrogabis me, et disces, rex, quæ sim ego.

Et cum hæc fecissim ego Salomon, sicut præceperat mihi, contendebam per insitam mihi sapientiam, ut possem audire operationes ejus, et notas aperire hominibus; et sedens dixi ad dæmonem: Quæ es tu? Et ait: Ego dicor apud

(10) εἰκώδες — εἰκώδες.

homines Obizouth, quæ nocte non dormio, sed perambulo omnem mundum, propter parientes feminas; et per horam divinaans consisto; et si importune supervenerim, strangulo; sin minus, abeo in alium locum; una enim nocte inefficax discedere nequeo; spiritus enim perniciosus sum, innumeris gaudens nominibus et formis; et modo hic, modo vero illic versor, et assignatas regiones deambulo; sed ut est nunc, signans me annulo Dei, nil fecisti; non adsum tibi; tu nihil mihi imperare poteris; nullum enim mihi est opus, nisi puerorum ablatio, aurium surditas, oculorum læsio, faucium frenatio, mentium amissio, et corporum cruciatus. Hæc audiens ego Salomon, admiratus sum speciem ejus; contemplabar omne corpus ejus lenibrosum; facies autem ejus tota lucida, viridescens, et crines ejus hispidæ, ut draconis; et omnia membra ejus invisibilia; et vox ejus manifesta pervenit ad me. Et ego sobriestate circumveniens eam, dixi: Indica mihi, male spiritus, quis te angelus imponentem faciat? Quæ ait: Angelus Dei vocatus Apharoph, quod interpretatur Raphael, a quo nunc imbellis fio in omne tempus; cujus nomen si quis hominum didicerit, et super parturientem feminam scripserit, tunc ingredi non poterit; cujus calculus est 640. Et ego Salomon hæc audiens, laudavi Dominum, et jussi ut vincerentur crines ejus, et suspenderentur ante templum Dei, ut omnes filii Israel venientes et videntes glorificarent Dominum Deum Israel, qui dedit mihi facultatem, et sapientiam, et potentiam a Deo per annulum istum. Et rursus jussi ut adesset mihi alius dæmon. Et venit in conspectu meo draconiformis circumvolutatus, faciem habens et pedes hominis, reliqua vero membra draconis, et alas in dorso; et ecce ego stupefactus dixi: Quis es, o dæmon; et quis dicaris, et unde venias indica mihi. Et respondens spiritus dixit: Primum astiti tibi, rex Salomon, spiritus deificatus inter homines, nunc autem fractus viribus per datum tibi annulum Dei et sapientiam; et nunc ego sum qui dicor alatus draco, non commistus multis mulieribus, sed paucis et formosis, quæ sideris hujus nomen habent; et abeo ad eas quasi spiritus pennigor alliciens per divitias, et illa quidem super quam irruî, fructus qui natus est ex ea, Cupido sit; cum autem a viris portari nequeat, procax lætus est, sicut et mulier. Hæc est operatio mea: pone igitur ut ego solus coercitus fuerim, reliqua vero dæmonia molestiam a te patientia, tumultuantur, veritatem omnem dicant: ipsæ facient ut per ignem perdatur electum nemus lignorum quod colligendum est ad ædificationem templi? Et hæc ut dixit dæmon, vidi spiritum ex ore ejus egredientem, qui incendit nemus Libani, et combussit omnia ligna quæ componebam in templum Dei.

ἀληθειαν εἶπωσι, τὰ δὲ διὰ πυρὸς ποιήσουσιν ἀναλωθῆναι τὴν μέλουσαν ὕλην τῶν ξύλων ὑπὸ τοῦ συν-
 ἄγεσθαι εἰς οἰκοδομὴν ἐν τῷ ναῷ. Καὶ ὡς ταῦτα

λέγομαι παρὰ ἀνθρώποις Ὀβιζούθ· ἦτις νοκτὸς οὐ καθεύδω, ἀλλὰ περιέρχομαι πάντα τὸν κόσμον ἐπὶ ταῖς τικτούσαις γυναῖξί· καὶ τὴν μὲν ὥραν στοχαζομένην στιγματίζω (ἵσταμαι ante h. verbum ut marg.)· καὶ ἐὰν ἐπιτύχω, ἐπινίξω. Εἰ δὲ μήγε, ἀναχωρῶ εἰς ἕτερον τόπον· μίαν γὰρ νύκτα ἀποχωρῆσαι ἄπρακτος οὐ δύναμαι· πνεῦμα γὰρ χαλεπὸν εἶμι, μυριώνυμον καὶ πολύμορφον· καὶ νῦν μὲν ὧδε καὶ νῦν ἐκεῖ πνεῦμα (sic) νῦν ἐκεῖ? εἶναι· καὶ εἰς τὰ δαιτικά (sic) μέρη περιέρχομαι· Ἄλλ' ὡς ἐστὶ νῦν (γ) περισφραγίσας με τῷ δακτυλίδι τοῦ θεοῦ οὐκ ἐποίησας· οὐ παρέστηκά σοι· ἐγὼ (sic) οὐ δὲν με διατάξαι δυνήσῃ· οὐδὲν μου γὰρ ἐστὶν ἔργον, εἰ μὴ βρεφῶν ἀναίρεσις, καὶ ὠτίων κωφότης, καὶ ὀφθαλμῶν ὀδύκία, καὶ στομάτων χαλινόδευμα, καὶ φρενῶν ἀπώλεια, καὶ σωματίων ἀλγησις. Ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ Σολομῶν, ἐθαύμασα τὸ εἶδος αὐτοῦ, ἐθεώρουν ἅπαν τὸ σῶμα αὐτῆς σκοτία· ἡ δὲ ὄψις αὐτῆς ὄλη λαμπρὰ διάχλωρος, καὶ αἱ τρίχες αὐτῆς ἠγριωμέναι ὡς δράκοντος· καὶ τὰ σύμπαντα μέλη αὐτῆς, ἀόρατα. Καὶ ἡ ψωνὴ αὐτῆς κατάδηλος ἔρχετο πρὸς μέ. Καθὼ κατασοφισάμενος εἶπον, λέγε μοι, πνεῦμα πονηρὸν, ποίῳ ἀγγέλῳ καταργῆ·σθ· Ἡ δὲ μοι ἔφη· Τῷ ἀγγέλῳ τοῦ θεοῦ τῷ καλουμένῳ Ἀφαρόφ, ὃ ἐρμηνεύεται Ῥαφαήλ, ἧ καὶ νῦν καταργοῦμαι εἰς τὸν ἅπαν χρόνον· οὐ τὸ ὄνομα ἐάν τις τῶν ἀνθρώπων ἐπίσταται καὶ ἐπὶ γεννώσῃ (ει) γυναικὶ γράψῃ, τότε οὐ δύνησμαι· εἰσελθεῖν, οὐ ὀψήφορ χμ'. Καθὼ Σολομῶν, ἀκούσας ταῦτα καὶ θαξάσας τὸν Κύριον, προσέταξα δεσμευθῆναι αὐτῆς τὰς τρίχας, καὶ λρεμασθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ· ἵνα πάντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ διερχόμενοι καὶ βλέποντες θαξάξουσιν Κύριον τὸν θεὸν Ἰσραὴλ, τὸν δόντα μοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην καὶ σοφίαν καὶ δύναμιν παρὰ θεοῦ διὰ τῆς σφραγίδος ταύτης· καὶ πάλιν ἐκέλευσα παρῆναι μοι ἕτερον δαίμονα. Καὶ ἦλθε πρὸ πρόσωπου δρακοντοειδῆς ἀνακυλινοῦμενος, τὸ δὲ πρόσωπον καὶ τοὺς πόδας ἔχων ἀνθρώπου, τὰ δὲ μέλη αὐτοῦ πάντα ἀπὸ τῶν ποδῶν δράκοντος, καὶ πτερὰ (πτερόν) κατὰ νότου· καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐκθαμβῶς γενόμενος εἶπον· Τίς εἶ ὁ δαίμων; καὶ τίς λέγει (λέγει); καὶ πόθεν ἐλήλυθας, εἶπέ μοι. Καὶ ἀποκριθεὶς (sic) τὸ πνεῦμα λέγει· Τὸ μὲν πρόωτον παρέστηκά σοι, βασιλεῦ Σολομῶν, πνεῦμά τε θεοποιούμενον ἐν ἀνθρώποις· νῦν δὲ κατηργημένον διὰ τῆς τοῦ θεοῦ δεδομένης σοι σφραγίδος καὶ σοφίας. Καὶ νῦν ἐγὼ εἶμι ὁ λεγόμενος πτεροδράκων, συγγινόμενος πολλαῖς γυναῖξίν, ὀλίγαις δὲ καὶ εὐμόρφοις· αἵτινες τοῦ ξυλι (sic) ταύτου τοῦ ἄστρου ὄνομα κατέχουσι· καὶ ἀπέρχομαι πρὸς αὐτάς ὡσεὶ πνεῦμα πτεροειδὲς συγγινόμενον διὰ πλοῦτον, καὶ ἡ μὲν εὐάσταζεν ἢ ἐφόρμησα, καὶ τὸ γεννηθὲν ἐξ αὐτῆς Ἔρωσ γίνεται· ὑπὸ ἀνδρῶν δὲ μὴ δυνάθων βασταχθῆναι, ἐφόρησεν ἄρα, καὶ ἡ γυνὴ ἐλείνη· αὕτη μοι ἡ πρᾶξις ἐστὶ. Θέσαν οὖν μοι μόνον ἀρχεισθῆναι, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν δαιμονίων ἐνοχλούμενα· ὑπὸ σοῦ καταταρασσόμενα (sic), πάσαν μὲν ἐλάλησεν ὁ δαίμων, ἴδον τὸ πνεῦμα ἀπὸ τοῦ στό-

ματος αὐτοῦ ἐξελθὼν, ἐνέπρησε τὸν δρυμῶνα τοῦ Διδάου, καὶ ἐνεπόρισε πάντα τὰ ξύλα, ἅπαρ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ἐθέμην.

Καὶ εἶδον ἐγὼ Σολομῶν ἢ πεποίηκε τὸ πνεῦμα, καὶ ἐθαύμασα· καὶ δοξάσας τὸν Θεὸν ἠρώτησα τὸν δαίμονα τὸν δρακοντοειδῆ λέγων, Εἰπέ μοι, ποίῳ ἀγγέλιῳ καταργῆ σύ; Ὁ δὲ μοι ἔφη. Τῷ μεγάλῳ ἀγγέλιῳ τῷ ἐν τῷ δευτέρῳ οὐρανῷ καθεζομένῳ, τῷ καλουμένῳ Ἑβραϊστὶ Βαζαζάθ. Καγὼ Σολομῶν, ἀκούσας ταῦτα καὶ ἐπικαλεσάμενος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, κατέκρινα μάρμαρα πρίζειν εἰς οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐλογήσας τὸν Θεὸν ἐκέλευσα παρ εἶναι μοι ἕτερον δαίμονα. Καὶ ἦλθε πρὸ προσώπου μου ἕτερον πνεῦμα, ὡς γυνὴ μὲν τὸ εἶδος ἔχουσα· εἰς δὲ τοὺς ὤμους ἑτέρας δύο κεφαλὰς σὺν χερσίν· Καὶ ἠρώτητα αὐτῆν· Λέγε μοι, σὺ τίς εἶ; ἔφη δὲ μοι· Ἐγὼ εἶμι Ἐνέψιγος, ἣτις καὶ μυριώνυμος καλουμαι· καὶ εἶπον αὐτῇ· Ἐν ποίῳ ἀγγέλιῳ καταργῆ σύ, ἢ δὲ μοι ἔφη, Τί ζητεῖς, τί χρῆζεις, ἐγὼ μὲν μεταβάλλομαι ὡς θεὰ λεγομένη, καὶ μεταβάλλομαι πάλιν, καὶ γίνομαι ἕτερον εἶδος ἔχουσα· καὶ μὴ θελήσης κατὰ τοῦτο γινῶναι πάντα τὰ κατ' ἐμέ· ἀλλ' ἐπειδὴ πάρει μοι, εἰς τοῦτο ἀκουσον, ἐγὼ παρακαθέζομαι τῇ σελήνῃ, καὶ διὰ τοῦτο τρεῖς μορφὰς κατέχω· ὅτε μὲν μαγευομένη ὑπὸ τῶν σοφῶν, γίνομαι ὡς Κρόνος· ὅτε δὲ πάλιν περὶ τῶν καταγόντων με, κατέρχομαι καὶ φαίνομαι ἄλλη μορφή· τὸ μὲν τοῦ στοιχείου μέτρον, ἀνίτητον καὶ ἀόριστον, καὶ ἀκατάργητόν ἐστιν· Ἐγὼ γοῦν εἰς τὰς τρεῖς μορφὰς μεταβαλλομένη, κατέρχομαι, καὶ γίνομαι τοιαύτη ἥνπερ βλέπεις, καταργουμαι δὲ ὑπὸ ἀγγέλου Παθανάηλ, τοῦ καθεζομένου εἰς τρίτον οὐρανὸν — διὰ τοῦτο οὖν σοι λέγω· Οὐ δύναται με χωρῖσαι ὁ ναὸς οὗτος· καγὼ οὖν Σολομῶν εὐχόμενος τῷ Θεῷ μου, καὶ ἐπικαλεσάμενος τὸν ἄγγελον ὃν εἶπέ μοι Παθανάηλ, ἐποίησα τὴν σφραγίδα, καὶ κατεσφράγισα αὐτήν, ἀλύσει τριττῇ, καὶ κάτω δεσμὸν τῆς ἀλύσεως· ἐποίησα τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ καὶ προσήψατέ μοι τὸ πνεῦμα λέγον· Ταῦτα μὲν σὺ, βασιλεῦ Σολομῶν, ποιεῖς ἡμῖν· μετὰ δὲ χρόνον τινὰ, ραγήσεται σοι ἡ βασιλεία σου καὶ πάλιν ἐν καιρῷ διασφραγήσεται ὁ ναὸς οὗτος καὶ συνλουθήσεται (?) πᾶσα Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ βασιλείας Περσῶν καὶ Μήδων καὶ Χαλδαίων· καὶ τὰ σκεύη τοῦτου τοῦ ναοῦ, ὃν σὺ ποιεῖς, δουλώσουσι θεοῖς, μεθ' ὧν ἂν καὶ πάντα τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς ἡμᾶς κατακλύεις κλασθήσονται ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων, καὶ τότε ἡμεῖς ἐξελευσόμεθα ἐν πολλῇ δυνάμει ἐνθεν καὶ ἐνθεν, καὶ εἰς τὸν κόσμον κατασπαρησόμεθα· καὶ πλανήσομεν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην μέχρι πολλοῦ καιροῦ, ἕως τοῦ Θεοῦ ὁ Υἱὸς τανυσθῆ ἐπὶ ξύλου· καὶ οὐκέτι γὰρ γίνεται τοιοῦτος βασιλεὺς ὅμοιος αὐτῷ, ὁ πάντα ἡμᾶς καταργῶν, οὗ ἢ μήτηρ ἀνδρὶ οὐ μιγήσεται, καὶ τίς λάβῃ τοιαύτην ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων, εἰ μὴ ἐκεῖνος, ὃν ὁ πρῶτος διάβολος πειράσεται ζητήσῃ καὶ οὐκ ἰσχύσει πρὸς αὐτόν· οὗ ἢ ψῆφος τοῦ ὀνόματος χιμδ', ὁ ἐστὶν Ἰμμανουήλ. Διὰ τοῦτο, βασιλεῦ Σολομῶν, ὁ καιρὸς σου πονηρὸς, καὶ τὰ ἔτη σου μικρὰ καὶ πονηρὰ· καὶ τῷ δούλῳ σου δοθήσεται, ἡ βασιλεία σου.

Καγὼ Σολομῶν, ἀκούσας ταῦτα, ἐδόξασα τὸν Θεὸν καὶ θαυμάσας τῶν δαιμόνων τὰς ἀπολογίας ἕως τῶν ἀπεβάσεων, ἠπίστουν αὐτοῖς· καὶ οὐκ ἐπίστευον τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν· ὅτε δὲ ἐγένοντο, τότε συν-

Et vidi ego Salomon quæ fecit spiritus, et admiratus sum, et laudans Deum interrogavi dæmonem draconiformem dicens: Dic mihi a quo angelo impotens efficiaris tu. Et ait: A magno angelo qui sedet in secundo caelo, qui vocatur Hebraice Bazazath. Et ego Salomon hæc audiens, advocavi angelum ejus, et condemnavi ut marmora secaret in ædificationem templi Dei: et benedicens Deum jussi ut astaret mihi alius dæmon. Et venit in conspectu meo alius spiritus quasi feminae faciem habens in humeris autem alia duo capita cum manibus: et interrogavi eam: Dic mihi quis sis. Et ait: Ego sum Enepsigos, quæ et multis nominibus vocor. Et dixi ei: Quis te angelus viribus frangat? Quæ ait: Quid queris, quid cupis? Ego mutor, ut dea vocata; et mutor iterum, et aliam speciem habeo; et ne velis ex istis scire omnia quæ sunt de me; sed quoniam ades mihi, propter hoc audi: Ego assideo lunæ, et ideo tres formas habeo: quandoque quidem magicis artibus subjecta a sapientibus, fio quasi Tempus; quandoque autem circum deducentes me ambulo, et videor altera forma, elementi mensura inscibilibis, indeterminata, indomabilis; ego igitur in tres formas immutata, vado et talis fio qualem vides; viribus frangor ab angelo Rathanael qui sedet in tertio caelo; propter hoc igitur dico tibi, non potest me capere templum istud. Ego igitur Salomon preces fundens Deo, advocavi angelum quem dixit mihi Rathanael, feci anulum signavi eam catena triplici, et infra, vinculum catene, feci signum Dei; et prophetavit mihi spiritus dicens: Hæc tu, rex Salomon, facis nobis; sed post tempus quoddam frangetur regnum tuum, et rursus in tempore evertetur templum istud, et subvertetur omnis Jerusalem a rege Persarum, Medorum et Chaldæorum; et omnia vasa templi hujus quod tu facis, servient diis; simulque omnia vascula in quibus nos includis confringentur manibus hominum; et tunc exhibimus in magna potestate, hinc et hinc, et in orbem dispergemur; et lustrabimus omnem terram multo tempore, donec Dei Filius extendatur in ligno; nos enim erit talis rex similis illi, qui omnes nos domat, cujus mater homini non commiscebitur; et quis accipiat talem potestatem in spiritum, nisi hic quem princeps diabolus tentare quæret, et non prævalebit adversus eum, cujus nominis calculus 614, qui est Emmanuel? Propter hoc, rex Salomon, tempus tuum malum, et anni tui pauci et mali, servo tuo tradetur regnum tuum

Ego Salomon, hæc audiens, laudavi Dominum, et admiratus dæmoniorum defensiones, usque ad exitum non credebam eis, nec confidebam iis quæ dicebantur ab illis; cum autem evenerunt, tunc

intellexi, et in morte mea scripsi testamentum hoc pro filiis Israel, et dedit eis, ut sciant potestates dæmonum, et formas eorum, et nomina angelorum a quibus domantur dæmones; et laudans Dominum Deum Israel, jussi ut vinciretur dæmon vinculis insolubilibus. Et benediciens Deum, jussi ut adesset mihi alius spiritus. Et venit in conspectu meo alius dæmon habens speciem posterius equi, anterioris autem piscis, et vox erat ei magna, et dixit mihi: Rex Salomon, ego spiritus marinus sum perniciosus, et delector in auro et argento; ego enim talis sum spiritus exurgens, et vadens super arva æquorei maris, et expedito navigantes in ea viros; excito enim meipsum in fluctus et transmutor; insilio et ingredior in navibus; et hoc est opus meum colligendi divitias et homines; accipio enim, et excito, et projicio homines e mari; sic desidero corpora, sed projicio ea extra mare usque nunc. Quoniam Beelzebul imperans aeris spiritibus et inferis, et terrenorum dominus et regnat in omnes uniuscujusque nostrum actiones; propter hoc exivi a pelago ut consilium acciperiam ab eo; habeo autem aliam gloriam et operationem; transmutor in æstus, et exeo e mari, et ostendo me hominibus, ut terræ incolæ vocent me Canis templum, quia immutor in hominem; verum est nomen meum; nauseam immitto per ascensum meum in homines; veni igitur in consilium principis Beelzebul, et alligavit me, et tradidit me in manus tuas, et ego adsum coram te per sigillum istud, et tu me interrogas; ecce nunc duo et tres dies, desinit ventus loqui, eo quod non habeat me aqua. Et dixi ego ei: A quo angelo impotentia plecteris tu? Et ait: Per Jameth. Et ego laudans Deum, jussi ut injicerent dæmonem in phialam, et undam maris mensuras decem mensuratas bis, et sepivi sursum marmore, bitumine et pisce in os angeli, et cum signassem annulo, jussi ut poneretur in templo Dei; et mandavi ut adesset mihi alius spiritus. Et venit in conspectu meo in servitatem redactus alius spiritus, hominis habens faciem tenebrosam, oculos lucentes, et in manu ferens gladium; et interrogavi eum: Tu quis est? Qui ait: Ego sum spiritus potens hominis gigantis in cæde defuncti, tempore gigantium. Dixi ei: Indica mihi quid agas in terra, et quo sedem habeas. Qui ait: Sedes mea in uberibus locis; operatio autem mea hæc: sedeo juxta ingredientes homines in monumenta, et in tenebris transformor in vita functos, et si apprehendero aliquem, mox ense transtigo; si autem non potuero apprehendere, facio ut insaniat, et carnes suas comedat, et vestes laceræ a maxillis ejus defluant. Dixi ei: Time Deum cæli et terræ, et indica mihi quis te angelus imbellem faciat. Qui ait: Me dejicit Salvator qui futurus est homo, cujus signum in fronte si quis scripserit, vincet me, et territus in fugam vertar citius; et hoc signum si quis scripserit, terrebor. Et hæc audiens ego Salomon, et laudans Deum conclusi dæmonem

ἤκα, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ μου ἔγραψα τὴν διαθηκὴν ταύτην πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, καὶ ἔδωκα αὐτοῖς, ὥστε εἰδέναι τὰς δυνάμεις τῶν δαιμόνων καὶ τὰς μορφὰς αὐτῶν, καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν ἀγγέλων ἐν οἷς καταργοῦνται οἱ δαίμονες· καὶ δοξάσας Κύριον τὸν Θεὸν Ἰσραὴλ, ἐκέλευσα περιδεθῆναι τὸ πνεῦμα δεσμοῖς ἀλύτοις. Καὶ εὐλόγησας τὸν Θεόν, ἐκέλευσα παρεῖναι ἕτερον πνεῦμα· καὶ ἦλθε πρὸ προσώπου μου ἕτερον δαιμόνιον ἔχον τὴν μορφήν ἐμπροσθεν ἵππου, ὀπισθεν δὲ ἰχθύος, καὶ φωνὴ ἦν αὐτῷ μεγάλη, καὶ ἔλεγε πρὸς με· Βασιλεῦ Σαλομῶν, ἐγὼ πνεῦμα θαλάσσιον εἰμὶ χαλεπὸν, καὶ ἀποδέχομαι ἐν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ· ἐγὼ τοιοῦτον εἰμὶ πνεῦμα διεγειρόμενον καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τὰ ἀπλώματα τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκποδίζω τοὺς ἐν αὐτῇ πλέοντας ἀνθρώπους· διεγύρω γὰρ ἑμαυτὸν εἰς κύμα καὶ μεταμορφοῦμαι, ἐπιρίπτω καὶ ἐπισπέρχομαι τοῖς πλοίοις. Καὶ αὕτη μου ἐστὶν ἡ ἐργασία τοῦ ὑποδέχεται τὰ χρήματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους· λαμβάνω γὰρ καὶ διεγείρομαι, καὶ διαρρίπτω τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς θαλάσσης· οὕτως εἰμὶ ἐπιθυμῶν σωμάτων· ἀλλ' ἐκρίπτω αὐτὰ ἔξω τῆς θαλάσσης ἕως τοῦ θείου. Ἐπειδὴ δὲ Βεελζεβοὺλ ἀρχὸν τῶν ἀερῶν πνευμάτων καὶ καταχθονίων, καὶ ἐπιγείων δεσπότης, καὶ συμβάσιλεύει εἰς τὰς ἐνδὲς ἐκάστου ἡμῶν πράξεις· διὰ τοῦτο καγὼ ἀνέστην ἀπὸ τῆς θαλάσσης· σκέψιν τινὰ λαθεῖν παρ' αὐτῷ· ἔχω δὲ καὶ ἑτέραν δόξαν καὶ πράξιν· μεταμορφοῦμαι εἰς κύματα, καὶ ἀνέρχομαι ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ δεικνύω ἑμαυτὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς οἱ ἐπίγειοι καλοῦσίν με, κυνόπαστον (sic?), ὅτι μεταμορφοῦμαι εἰς ἄνθρωπον· ἐστὶ μοι τὸ ὄνομα ἀληθὲς· ναυτίαν δὲ ἀπυστέλλω τινὰ διὰ τῆς ἀνάδου μου εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἦλθον οὖν εἰς τὴν συμβουλήν τοῦ ἀρχόντος Βεελζεβοὺλ· καὶ ἐδόξασέ με καὶ παρέδωκέ με εἰς τὰς χεῖράς σου· καγὼ παρίστιν (sic) ἐνώπιόν σου διὰ τῆς σφραγίδος ταύτης· καὶ σὺ νῦν βασανίζεις με· ἰδοὺ νῦν δύο καὶ τριῶν ἡμερῶν ἐκλείπει τὸ πνεῦμα τὸ λαλοῦν διὰ τὸ μὴ ἔχειν με ὕδωρ. Καγὼ εἶπον αὐτῷ· Λέγε μοι ποίῳ ἀγγέλῳ καταργῆσόν· ὁ δὲ ἔφη· Διὰ τοῦ Ἰάμεθ. Καγὼ δοξάσας τὸν Θεόν, ἐκέλευσα εἰς φιάλην βληθῆναι τὸ πνεῦμα, καὶ ὕδατος θαλασσίου δοχὰς δέκα ἀναμετρητῶν β', καὶ περιέφραξα ἐπάνω μαρμάρων καὶ ἀσφάλτιον καὶ πίσσης εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγγέλου, καὶ σφραγίσας τῷ δακτυλιδίῳ ἐκέλευσα ἀποτεθῆναι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐκέλευσα παρεῖναι μοι ἕτερον πνεῦμα. Καὶ ἦλθε πρὸ προσώπου μου καταλισμένον ἕτερον πνεῦμα ἀνθρώπου μορφήν ἔχον σκοτεινὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχον λάμποντας, καὶ ἐν τῇ χειρὶ φέρον σπάθην, καὶ ἐπερώτησα αὐτὸ, Σὺ τίς εἶ; Ὁ δὲ ἔφη· Ἐγὼ εἰμὶ ὀχικὸν πνεῦμα, ἀνθρώπου γίγνωντας ἐν σφαγῇ τελεωτικῶτος ἐν τῷ καιρῷ τῶν γιγάντων. Εἶπον αὐτῷ, Λέγε μοι τί διαπράττετε ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ποῦ ἔχετε οἰκητήριον. Τὸ δὲ ἔφη· Ἦ μὲν κατοικία μου ἐν τοῖς κατακάρποις τόποις· ἡ δὲ ἐργασία μου αὕτη, παρακαθίζω ἑμαυτὸν τοῖς παρερχομένοις ἀνθρώποις ἐν τοῖς μνημείοις καὶ ἐν ἀωρίᾳ παραμορφῶ ἑμαυτὸν τοῖς τελευτῶσι, καὶ εἰ λήψομαι τινὰ εὐθέως

ἀνερῶ αὐτῶν ξίφει· ἢ δὲ (εἰ δὲ) οὐ δυναθῶ ἀναιρη-
σαι, ποιῶ αὐτῶν δαιμονίζεσθαι· καὶ τὰς σάρκας αὐ-
τοῦ (κῶτοῦ) κατεσθίειν καὶ τοὺς στέλους (sic) ἀπὸ
τῶν γενεῶν καταρῥοῖν. Ἔφη δὲ αὐτῶ· Φοβήθητι
οὖν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ εἰπέ
μοι ποῖον ἀγγέλιον καταργῆ σὺ· τὸ δὲ ἔφη· Ἦμὲ καταργεῖ ὁ μέλλων Σωτὴρ γενέσθαι ἄνθρωπος, οὐ τὸ στοιχεῖον
ἐν τῇ μετώπῳ εἴ τις ἐπιγράψει, ἴτιθίσει με, καὶ φοβηθεὶς ἀποστραφήσεται ταχέως· καὶ τοῦτο δὲ τὸ σημεῖον
ἐάν τις ἐπιγράψῃ, φοβηθήσεται. Καὶ τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ Σολομῶν, καὶ δοξάσας Κύριον τὸν Θεὸν, ἀπέκλειτα τὸ
δαιμόνιον ὡσπερ καὶ ἄλλα πνεύματα. Καὶ ἐκέλευσα παρεῖναι μοι ἕτερον δαίμονα· καὶ ἦλθον πρὸ προσώπου μου
τριακοντα ἕξ πνεύματα, αἱ κορυφαὶ αὐτῶν ὡς κόνες ἄμορφοι, ἐν αὐτοῖς δὲ ἦσαν ἀνθρωπόμορφοι· ὄνοπρόσωποι,
βουοπρόσωποι, καὶ πτηνοπρόσωποι.

Κἀγὼ Σολομῶν ἀκούσας καὶ ἰδὼν αὐτὰ ἐθαύμασα,
καὶ ἐπερώτησα αὐτὰ λέγων· Ἑμεῖς τίνας ἐστέ; οἱ δὲ
ὁμοθυμαδὸν μιᾷ φωνῇ ἔφασαν· Ἦμεῖς ἐσμέν τὰ
τριακοντα ἕξ στοιχεῖα, οἱ κυσμοκράτορες τοῦ σκό-
τους τούτου, ἀλλ' οὐ δύνησι, βασιλεῦ Σολομῶν, ἡμᾶς
ἀδικῆσαι, οὐδὲ κατακλιῆσαι, οὐδὲ κλεῦσαι ἡμῖν,
ἀλλ' ἐπειδὴ Κύριος ὁ Θεὸς ἔδωκε σοι τὴν ἐξουσίαν
ἐπὶ παντός πνεύματος, ἀερίου τε καὶ ἐπιγείου καὶ
καταχθονίου, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς παριστάμεθα
ἐνώπιόν σου ὡς τὰ λοιπὰ πνεύματα· ἀπὸ Κριοῦ καὶ
Ταύρου, Διδόμου τε καὶ καρχήγγου (καρχήνου) (sic)
Λέοντος, καὶ Παρθένου, Ζυγοῦ τε καὶ Σκορπίου, Το-
ξότου, Ἀίγιοκέρωτος, Ὑδροχίου, καὶ Ἰχθύος. Τότε
ἐγὼ Σολομῶν ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα Κυρίου
Σαβαώθ, ἐπηρώτησα αὐτὰ καθ' ἕνα ὑποῦς τρόπον
αὐτῶν τυγχάνει· καὶ ἐκέλευσα αὐτὸς ἕνα ἕκαστον
εἰς τὸ μέσον ἐλθόντα εἰπεῖν τὴν ἑαυτοῦ πράξιν.
Τότε προσελθὼν ὁ πρῶτος εἶπεν· Ἐγὼ εἰμὶ ὁ πρῶ-
τος (διάκονος?) δεκανὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ὃς
καλοῦμαι Κριός, καὶ μετ' ἐμοῦ εἰ δύο οὗτοι· ἐπη-
ρώτησα οὖν αὐτούς· Τίνας καλεῖσθε; Ὁ μὲν α' ἔφη,
Ἐγὼ, Κύριε, Ῥάξ καλοῦμαι, κερφαλὰς ἀνθρώπων
ποιῶ ἀργεῖν, καὶ κροτάφους σκυλεύω, ὡς μόνον
ἀκούσαι, Μιχαήλ· ἐκλυσσον Ῥάξ εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ
δὲ β' ἔφη· Ἐγὼ Βαρσαφαήλ καλοῦμαι, ἢ μικράνοες
ποιῶ ἀλγεῖν τοὺς ἐν τῇ ὥρᾳ μου κειμένους· ἐάν
μόνον ἀκούσω, Γαβριήλ, ἐγκλησον Βαρσαφαήλ, εὐθὺς
ἀναχωρῶ. Ὁ τρίτος ἔφη· Ἐγὼ Ἀρατοσαήλ καλοῦ-
μαι, ὀφθαλμοὺς ἀδικῶ· καὶ σφύδρα βλάπτω, ὡς μόνον
ἀκούσαι, Οὐριήλ, ἐγκλησον Ἀρατοσαήλ, εὐθὺς
ἀναχωρῶ (11). Ὁ ε' ἔφη· Ἐγὼ Ἰουδαήλ καλοῦμαι,
ἐκφραξίν ὀπίων, καὶ σφήνωσιν ἀκοῶν ἐπιτελῶ· ἐάν
ἀκούσω, Οὐρουήλ [ἐγκλησον] Ἰουδαήλ εὐθὺς ἀναχωρῶ.
Ὁ ς' ἔφη· Ἐγὼ Σφενδοναήλ καλοῦμαι, παρωτίδας ποιῶ
καὶ παρίσθμια, καὶ ὑπισθότυνα, ἐάν ἀκούσω, Σαβραήλ,
ἐγκλησον Σφενδοναήλ, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ ζ' ἔφη·
Ἐγὼ Σφανδῶρ καλοῦμαι ὤμων δύναμιν ἐλαττω καὶ
σαλεύω, καὶ χειρῶν νεῦρα παράλύω· καὶ ὅστ' α' ποι-
χαμῶν (?) συντρίβω, καὶ μυελοὺς ἐκπιπέζω, ἐάν
ἀκούσω, Ἀραήλ, ἐγκλησον Σφανδῶρ, εὐθὺς ἀνα-
χωρῶ. Ὁ η' ἔφη· Ἐγὼ Βελβὲλ καλοῦμαι, καρδίας
ἀνθρώπων καὶ φρένας διαστρέφω· ἐάν ἀκούσω
Ἀραήλ ἐγκλησον Βελβὲλ, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ θ' ἔφη·
Ἐγὼ Κουρταήλ καλοῦμαι· στρόφους ἐν κοιλίᾳ

A sicut et cæteros spiritus. Et jussi astare mihi aliud
dæmonium : et venerunt in conspectu meo trigin-
ta sex spiritus, quorum capita ut canes informes, et
in ipsis erant hominiformes, asinorum habentes
faciem, boum et volatiliū.

Et ego Salomon, audiens et videns eos, obstupui,
et interrogavi eos dicens : Quinam estis? Qui una-
nimitèr una voce dixerunt : Nos sumus trigiuta sex
elementa rectoris tenebrarum harum ; sed non po-
teris, rex Salomon, nobis nocere, nec concludere,
nec imperare nobis : sed quoniam Dominus Deus
dedit tibi potestatem omnis spiritus aerii, terre-
stris et subterranei, propter hoc et nos stamus
ante te, ut reliqui spiritus, procul ab Ariete, Tauro,
Gemellis, crinito Leone, Virgine, Trutina, Scor-
pione, Sagittario, Capricorno, Aquario et Pisce.
Tum ego Salomon, invocato nomine Domini Sa-
baoth, interrogavi eos sigillatim, quænam eorum
indoles esset ; et jussi ego ut unusquisque in me-
dio veniens, suam diceret operationem. Tunc ve-
niens primus ait : Ego sum primus minister cycli
zodiaci qui vocor Aries, et mecum duo isti. Inter-
rogavi igitur eos : Quinam vocamini? Unus ait :
Ego, domine, Ruax vocor ; capita hominum facio
ut ab opere cessent, et tempora denudo ; si solum
audiam : Michael, ejice Ruax, citius discedo. Al-
ter ait : Ego Barsaphael vocor ; qui ut aliquantulum
doleant sub tempore meo jacentes efficio ; si solum
audiam : Gabriel, increpa Barsaphael, statim re-
vertor. Tertius ait : Ego Aratosael nominor ; ocu-
los lædo, et magno afflicto detrimento ; si solum
audiam : Uriel, increpa Aratosael, statim recedo.
Quintus ait : Ego Joudal vocor ; aurium obstru-
ctionem tollo, et rursum immitto ; si audiero :
Uruel, Joudal (increpa), confestim recedo. Sextus
ait : Ego Sphendonacl nominor, qui perotidas et
faucium glandulas, et nervorum aversam tensio-
nem facio ; si audiero : Sabrael, increpa Sphendo-
nacl, statim recedo. Septimus ait : Ego Sphandor
vocor ; humerorum robur imminuo et commoveo,
et manuum nervos resolvo, et ossa pedum resolvo,
et medullam in saniam converto ; si audiero :
Arael, increpa Sphandor, statim recedo. Octavus
ait : Ego Belbel nominor ; hominum corda et
mentes converto in malum ; si audiero : Arael,
increpa Belbel, statim fugio. Nonus ait : Ego Cur-
tael vocor ; tormenta intestinis immitto, labores
induco ; si audiero : Jaoth, increpa Curtael, con-
festim recedo. Decimus ait : Mihi Melathiax no-

B nec imperare nobis : sed quoniam Dominus Deus
dedit tibi potestatem omnis spiritus aerii, terre-
stris et subterranei, propter hoc et nos stamus
ante te, ut reliqui spiritus, procul ab Ariete, Tauro,
Gemellis, crinito Leone, Virgine, Trutina, Scor-
pione, Sagittario, Capricorno, Aquario et Pisce.
Tum ego Salomon, invocato nomine Domini Sa-
baoth, interrogavi eos sigillatim, quænam eorum
indoles esset ; et jussi ego ut unusquisque in me-
dio veniens, suam diceret operationem. Tunc ve-
niens primus ait : Ego sum primus minister cycli
zodiaci qui vocor Aries, et mecum duo isti. Inter-
rogavi igitur eos : Quinam vocamini? Unus ait :
Ego, domine, Ruax vocor ; capita hominum facio
ut ab opere cessent, et tempora denudo ; si solum
audiam : Michael, ejice Ruax, citius discedo. Al-
ter ait : Ego Barsaphael vocor ; qui ut aliquantulum
doleant sub tempore meo jacentes efficio ; si solum
audiam : Gabriel, increpa Barsaphael, statim re-
vertor. Tertius ait : Ego Aratosael nominor ; ocu-
los lædo, et magno afflicto detrimento ; si solum
audiam : Uriel, increpa Aratosael, statim recedo.
Quintus ait : Ego Joudal vocor ; aurium obstru-
ctionem tollo, et rursum immitto ; si audiero :
Uruel, Joudal (increpa), confestim recedo. Sextus
ait : Ego Sphendonacl nominor, qui perotidas et
faucium glandulas, et nervorum aversam tensio-
nem facio ; si audiero : Sabrael, increpa Sphendo-
nacl, statim recedo. Septimus ait : Ego Sphandor
vocor ; humerorum robur imminuo et commoveo,
et manuum nervos resolvo, et ossa pedum resolvo,
et medullam in saniam converto ; si audiero :
Arael, increpa Sphandor, statim recedo. Octavus
ait : Ego Belbel nominor ; hominum corda et
mentes converto in malum ; si audiero : Arael,
increpa Belbel, statim fugio. Nonus ait : Ego Cur-
tael vocor ; tormenta intestinis immitto, labores
induco ; si audiero : Jaoth, increpa Curtael, con-
festim recedo. Decimus ait : Mihi Melathiax no-

men; nervorum dolores efficio; si audiere: Adonael, increpa Melathiax, cito fugo.

Ἐγὼ Μεταθιάξ, καλοῦμαι· νεφρούς ποιῶ πνεῖν·

Undecimus ait: Ego Catanicotael vocor; pugnas et injustitias domi efficio, duritiam immitto; si quis velit pacem componere in domo sua, scribat in septem folia Daphnes nomen domantis me angeli, et hæc nomina: Jae, Jeo, filii Sabaoth, per nomen magni Dei, increpatio fiat contra Catanicotael; deinde lavans Daphnes folia in aqua, aspergat aqua domum suam ab interioribus usque ad exteriora, et statim recedo. Duodecimus ait: Ego Saphatorael nominor; dissensiones immitto inter homines, et gaudeo scandalizans eos; si quis in charta scripserit nomina hæc angelorum: Jæo, Jeulo, Joelet, Sabaoth, Ithat, Jae, et plicans tulerit collo suo, vel ea in aurem posuerit, statim recedo, et ebrietatem solvo. Decimus tertius ait: Ego Bobel vocor, nervorum contractiones efficio; si jam exardescens, magni Adonael nomen audiero (cui dicetur): increpa Bolhotel, statim recedo. Decimus quartus ait: Ego Cumentael vocor; horrorem et torporem immitto; si solum audiero: Jaroel, increpa Cumentael, confestim recedo. Decimus quintus ait: Ego Roelec vocor; facio ut guttur, et stomachum frigore doleant; ita ut si solum audiero clamorem: Ne itomaneas, ne uras, quia melior est Salomon undecim fratribus, statim recedo. Decimus sextus ait: Ego Atrax vocor; ego immitto hominibus calorem insauabiles et nocivos; si velis me ejicere, coriandrum seca, admove labiis, carmen hoc dicens: pyrethrum a sordibus, adjuro te per excelsum Dei solium, exi a sordibus, recede a creatura Dei, et statim recedo. Decimus septimus ait: Ego Jeropael vocor; super stomachum hominum sedeo, et convulsiones pario in balneo et itinere; et ubicunque invenior, et invenio hominem, cadere facio; si quis autem patientibus dixerit in aure nomina hæc ter, in dextera: Jourdarizi, Saboune, Denoc, statim recedo. Decimus octavus ait: Ego Bouldoumech vocor; feminas a viro arceo, et invidiam genero; si quis patrum tuorum nomina scripserit in charta, Salomon, et posuerit in vestibulo domus suæ, inde recedo; superscriptio autem hæc est: Imperat tibi Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob, recede a domo ista in pace; statim abeo. Decimus nonus ait: Mihi nomen Nathoth, et in genua virorum sedeo; si quis in charta scripserit: Phnonobocol, exi, Nathoth, et collum ne tangas, statim abeo. Vicesimus ait: Ego nominor Mardero; febrim immitto hominibus insanabilem; si quis in charta libelli scripserit: Sphener, Raphael, exeamus, σύρον δούρον, et collo aptaverit, confestim recedo.

Ἐγὼ καλοῦμαι Μαρδέρω, πυρετὸν ἐπιπέμπω

ἀποπέμπω· πόνους ἐπάγω, ἐὰν ἀκούσω Ἰαθὼ, ἔγκλησον Κουρταήλ, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ ι' ἔφη·

Ἐὰν ἀκούσω Ἀδωναήλ, ἔγκλησον Μεταθιάξ, εὐθὺς ἀναχωρῶ.

Ὁ ια' ἔφη· Ἐγὼ Κατανικοταήλ καλοῦμαι· μάχας καὶ ἀδικίας κατ' οἴκους ποιῶ, καὶ σκληρίαν (sic) ἐπιπέμπω· ἐὰν τις θέλῃ εἰρηνεύειν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, γραφάτω εἰς ἑπτὰ φύλλα δάφνης τὸ ὄνομα τοῦ καταργουμένου με ἀγγέλου, καὶ ταῦτα τὰ ὀνόματα, Ἰαὲ, Ἰεῶ, υἱοὶ Σαβαώθ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἔγκλησάτω τῷ Κατανικοταήλ· εἶτα πλύνων τὰ δαφνόφυλλα ἐπὶ τοῦ ὕδατος βούνατω (sic?) τὸν οἶκον αὐτοῦ τῷ ὕδατι ἀπὸ ἔσω ἕως ἔξω, καὶ εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ ιβ' ἔφη· Ἐγὼ Σαφαθωραήλ καλοῦμαι· διχοστεινὴν ἐμβάλλω τοῖς ἀνθρώποις καὶ εὐφραίνομαι αὐτοὺς σκανδαλίζων, ἐὰν τις εἰς χάριτην

ἐπιγράψῃ ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν ἀγγέλων Ἰαεῶ, Ἰεακῶ, Ἰωελὲτ, Σαβαώθ, Ἰουθ, Βαε, καὶ πλῆξας φεράσει τῷ τραχήλῳ, ἢ καὶ τῆς πρὸς το σὺς ἢ (?) Ὄη, (?) εὐθὺς ἀναχωρῶ, καὶ τὴν μέθην λύω. Ὁ ιγ' ἔφη· Ἐγὼ Βοθηήλ καλοῦμαι, νευροχρίλασσις (sic) ποιῶ, ἐὰν ἐφαπτόμενος ἀκούσω τοῦ μεγάλου Ἀδωναήλ τὸ ὄνομα Ἐγκλησον Βοθοθίλ, εὐθὺς ἀναχωρῶ.

Ὁ ιδ' ἔφη· Ἐγὼ Κουρμεατήλ καλοῦμαι, φρίκην καὶ νάρκην ἐπιπέμπω· ὡς μόνον ἀκούσω Ζωρωήλ, Ἐγκλησον Κουρμεατήλ (12), εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ ιε' ἔφη· Ἐγὼ Ρυηλήθ καλοῦμαι· φύχος καὶ βίγος καὶ στομάχου πόνον ἐμποιῶ, ὡς μόνον ἀκούσω Ἰαξ μὴ ἐμμείνης μὴ θερμαίνης· ὅτι κάλλιον ἐστὶ Σολομῶν ἐνδέκα πατέρων, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ ις' ἔφη· Ἐγὼ Ἀτραξ καλοῦμαι· Ἐγὼ κατατιρέψω τοῖς ἀνθρώποις πυρετοὺς ἀνιάτους καὶ βλαβερούς· ἐὰν θέλῃς με ἐγκλησῆσαι· κολιανδρον κόψας ἐπίχριε τῶν χειλέων λέγων τὴν ἐπιπέμπω ταύτην· τὸ πύρεθρον τὸ ἀπὸ ρυπαρίας, ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου τοῦ ὀρόνου, ἀναχώρει ἀπὸ ρυπαρίας, καὶ ἀναχώρει ἀπὸ τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ ιζ' ἔφη· Ἐγὼ Ἰεροπαήλ καλοῦμαι· ἐπὶ τοῦ στομάχου τῶν ἀνθρώπων καθέζομαι, καὶ ποιῶ ἀσπαρμούς (sic) ἐν βαλανείῳ, καὶ ἐν ὀδῷ· καὶ ὅπου δ' ἂν εὐρεθῶ καὶ εὐρω τὸν ἄνθρωπον πτωκατίζω (sic)· ὅς δ' ἂν εἴποι τοῖς πάσχουσιν εἰς τὸ σὺς αὐτῶν, τὰ ὀνόματα ταῦτα ἐκ τρίτου, εἰς τὸ δεξιὸν, Ἰουδαρίζη, σαβουνη, δενώη (sic), εὐθὺς ἀναχωρῶ.

Ὁ ιη' ἔφη Ἐγὼ καλοῦμαι Βουλδουμήλ, γυναῖκας ἀπὸ ἀνδρὸς χωρίζω, καὶ φθόνον ἐπιτελῶ· ἐὰν τις γράψῃ τῶν σῶν πατέρων τὰ ὀνόματα Σολομῶν ἐν χάριτι, καὶ θύσῃ αὐτὰ ἐν προθύροις τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ. Ἡ δὲ ἐπιγραφή ἐστὶν αὕτη· κελεύει σοὶ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ, ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ οἴκου τούτου μετ' εἰρήνης, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ ιθ' ἔφη Ἐγὼ καλοῦμαι Ναθῶθ, καὶ εἰς τὰ γόνατα καθέζομαι τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν τις ἐπιγράψῃ ἐν χάριτι Φνουνοβοηθῶλ, ἐξέλθῃ Ναθῶθ, καὶ τράχηλιν μὴ ἄψῃς, εὐθὺς ἀναχωρῶ.

Ὁ κ' ἔφη· Ἐγὼ καλοῦμαι Μαρδέρω, πυρετὸν ἐπιπέμπω ἀνιάτον τοῖς ἀνθρώποις, ἐὰν τις

γράφη εἰς χάρτην βιβλίου, Σφηνήρ, Γαφαήλ, ἀναχώρημεν (sic), σῦρον δούρον, καὶ τῷ τραχήλῳ περιάψῃ, εὐθὺς ἀναχωρῶ.

Ὁ κ' ἔφη· Ἐγὼ Ἀλαθ καλοῦμαι. βήχα καὶ δύσ- A
πνοίαν τοῖς παισὶν ἐμποιοῦν· ἐάν τις ἐπιγράψῃ εἰς
χάρτην· Ρορήξ, δίωξον σὺ Ἀλάθ, καὶ τῷ τραχήλῳ
περιάψῃ, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ κβ' ἔφη· Ἐγὼ Νεφ-
θαδὰ καλοῦμαι· νεφροὺς ἀλγεῖν ποιῶ· καὶ στραγ-
γισμοὺς οὔρων ἐπιτελῶ· ἐάν τις γράψῃ εἰς λαμνὸν
κασσιτήρινον, Ἰαθῶθ, Οὔρουζλ, Νεφθαδὰ, καὶ περι-
άψῃ τῷ ἰσχίῳ, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ κδ' ἔφη· Ἐγὼ
Ἄκτον μὲν καλοῦμαι· πλευρὰς καὶ φάσας ἀλγεῖν
ποιῶ· ἐάν τις γλύψῃ ἐν ὕλῃ χαλκοῦ (isc?) ἀπὸ πλοῦτος
ἀστοχίσαντος ἀρνίου Μαρμαραῶθ, Σαθαῶθ, Ἄκτον
μὲν δίωξον, καὶ περιάψῃ τῷ ἰσχίῳ, εὐθὺς ἀνα-
χωρῶ. Ὁ κε' ἔφη· Ἐγὼ Ἄνκτρῆθ καλοῦμαι, καί-
σεις καὶ πυρώσεις εἰς τὰ σπλάγχνα ἀποστέλλω, ἐάν
ἀκούτω, ἄραρα Χάραρα, εὐθὺς ἀναχωρῶ, Ὁ κς' ἔφη·
Ἐγὼ Ἐνενοῦθ καλοῦμαι· φρένας ἀποκλέπτω καὶ B
καρδίας ἀλλοιοῦ, καὶ νόθον (sic) ποιῶ· ἐάν τις γράψῃ,
Ἄλλαζοῶθ, δίωξον Ἐνενοῦθ, καὶ περιάψῃ τὴν χάρ-
την εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ κζ' ἔφη· Ἐγὼ Φῆθ κα-
λοῦμαι· ὑπεκτικούς ποιῶ ἀνθρώπους· καὶ αἱμορα-
σίην ποιῶ· ἐάν τις ὀρκίσῃ με εἰς οἶνον εὐώδη ἄκρα-
τον, κατὰ τοῦ ἑνδεκάτου ἔϊον λέγων, Ὁρκίζω σε
κατὰ τοῦ ἑνδεκάτου ἔϊον παῦσαι Ἀξιωφῆθ· καὶ δὲς
ποιεῖν τῷ πάσχοντι, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ κη' ἔφη·
Ἐγὼ Ἄρπαξ καλοῦμαι, ἀγροπνοπνίας ἐπιπέμπω,
ἐάν τις γράψῃ κὸκ (sic) Φνηθισμὸς, καὶ περιάψῃ
τοῖς κροτίφοις, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ κθ' ἔφη· Ἐγὼ
Ἄνοστήρ καλοῦμαι· μητρομανίαν ἐπιπέμπω καὶ
πόνους ἐν τῇ κύστῃ (κύστει) ποιῶ· ἐάν τις εἰς
ἔλαιον καθαρὸν, τρεῖς κύκκους δάφνης λεάνης, (λεα-
ναν, λεανων, λεανει?) ἐπαλείψῃ λέγων· Ὁρκίζω C
σε, Ἄνοστήρ, κατὰ τοῦ μαρμαραῶ παῦσον, εὐθὺς
ἀναχωρῶ.

Ὁ λ' ἔφη· Ἐγὼ Ἀλλεδορῆθ καλοῦμαι· ἐάν τις
νοκτοφαγήσῃ (Ad marg.: ἰχθῶθ) ὀστέον καταπίῃ,
καὶ ἄρας ὀστέον ἀπὸ τοῦ ἰχθῶθ βήσσει, εὐθὺς ἀνα-
χωρῶ. Ὁ λα' ἔφη· Ἐγὼ ἡ Φησικιρῆθ καλοῦμαι,
μακρονοσίαν ποιῶ· ἐάν τις εἰς ἔλαιον βαλὼν ἄλας
τριπτόν ἐπαλείψῃ τὸν κέρινοντα λέγων· Σεραφίμ,
Χερουβίμ βοηθήσατέ μοι, εὐθὺς ἀναχωρῶ. Ὁ λβ'
ἔφη· Ἐγὼ Ἰχθῶθ καλοῦμαι· νεῦρο παραλύω, καὶ
συντρίβω· ἐάν ἀκούσω Ἀδοναῆθ· βοήθει, εὐθὺς
ἀναχωρῶ. Ὁ λγ' ἔφη· Ἐγὼ Ἀγχονίων καλοῦμαι·
ἐν τοῖς σπαργάνοις καὶ ἐν τῷ φάραγγι κεῖμαι· καὶ
ἐάν τις εἰς φύλλα συκῆς γράψῃ, Λυκούργος ἐν παρά-
ῃ γραμμῇ· γράψῃ δὲ βοτρυδὸν, εὐθὺς ἀναχωρῶ·
Λυκούργος· Ἰκούργος· Κούργος· Οὔργος· Γός· D
Ὁς.

Ὁ λδ' ἔφη· Ἐγὼ Αὐτοθῆθ καλοῦμαι· φθόνους
ποιῶ καὶ μάχας· καταργεῖ με οὖν τὸ ἄλφα καὶ τὸ
ὦμεγα γραφόμενα. Ὁ λε' ἔφη· Ἐγὼ Φθηνῶθ καλοῦ-
μαι βατκαίνω παντὶ ἀνθρώπῳ· καταργεῖ με οὖν ὁ
ἄρθραλμὸς πολυπαθῆς ἐγγχαρττόμενος, Ὁ λς' ἔφη,
Ἐγὼ Βιανκίθ καλοῦμαι, τοῦ σώματος ἐπίφθονας
εἰμί· οἴκους ἐρημῶ, σάρκας ἀφανίζω· καὶ ὅσα ἄλλα
τοιαῦτα· ἐάν τις γράψῃ ἐν προθύροις τοῦ οἴκου
αὐτοῦ· Μηλτώ, Ἄρδού, Ἀναθ, φεύγω τοῦ τόπου

Vicesimus primus ait : Ego Alath vocor ; ius-
sim, difficilemque spirationem parvulis creo ; si
quis in charta scripserit : Rorex, ejice tu Alath,
et collo suspenderit, statim recedo. Vicesimus
secundus ait : Ego Naphthada vocor ; nervos do-
lere facio, et ut urina guttatim fluat : si quis in
laminia stannoa scripserit : Jathoth, Ourone, Neph-
thada, et coxendici aptaverit, statim abeo. Vicesi-
mus quartus ait : Ego Acton vocor ; latera et lum-
bos dolere facio ; si quis in materia aris ab infau-
sta nave detracti scripserit : Marmaraoth, Sabaoth,
Actonem ejice, et coxendici aptaverit, statim re-
cedo. Vicesimus quintus ait : Ego Anathreth vo-
cor ; ardores et febres in viscera immitto ; si au-
diere : Arara, Charara, confestim recedo. Vicesi-
mus sextus ait : Ego Eneouth vocor ; mentes de-
cipio, corda immuto, et adultero ; si quis scripse-
rit : Allazool, ejice Eneouth, et chartam aptaverit,
statim recedo. Vicesimus septimus ait : Ego Pheth
vocor ; homines facio hectica febriliter laborantes ;
sanguinis fluxum creo ; si quis adjuraverit me su-
per vinum fragrans purum, per undecimum Eo-
num dicens : Adjuro te per undecimum Eonum,
ut cesses, Axiotheth, et patienti da ut agat, sta-
tim recedo. Vicesimus octavus ait : Ego Arpax
nominor, vana immitto somnia ; si quis scripserit
(Coo phenedismos) (male blandiens somnium) et
temporibus applicaverit, statim recedo. Vicesimus
nonus ait : Ego Anoster vocor ; venereum
furorem immitto, et in podice dolores edo ; si quis
oleo puro tria grana lauri laevigati unxerit dicens :
Adjuro te, Anoster, per Marmarao, ut cesses, sta-
tim recedo.

Tricesimus ait : Ego Allehorith vocor ; si quis
nocte manducaverit piscis ossa et biberit ; et tol-
lens os ex pisce tussierit, statim recedo. Tricesi-
mus primus ait : Ego Phesicireth nominor, in
longum morbos traho ; si quis in oleum mitteus
sal contusum, unxerit aegrotum dicens : Seraphim,
Cherubim, opem ferte mihi, statim recedo. Trico-
simus secundus ait : Ego Ichion vocor ; nervos
resolvo et contero ; si audiere : Adonaeth, auxi-
liare, statim recedo. Tricesimus tertius ait : Ego
Anconium vocor ; in pannis et in gurgite jaceo ; si
quis in folia ficus scripserit : Lycurgus in pro-
ximo, in scripto, scripserit autem in modum ra-
cemi, statim recedo : Lycurgus, yeurgus, curgus,
urgus, gus, us.

Tricesimus quartus ait : Ego Autolith vocor ;
invidias facio et pugnas ; me impotentem fa-
ciunt alpha et omega scripta. Tricesimus quintus
ait : Ego Pbthenoth vocor ; omnem hominem fas-
cino ; impotentem ergo me facit oculus morbo
vexatus delineatus. Tricesimus sextus ait ; Ego
Bianacith vocor ; corporis invidiosus sum ; domos
desertas facio, carnes aboleo, et alia similia ; si
quis scripserit in vestibulo domus suæ : Melto,

Ardu, Anaoth, hunc locum fugio. Et hæc audiens ego Salomon, laudavi Deum cæli et terræ; jussi autem eos portare aquam in templo Dei, et iterum deprecatus sum Dominum Deum, ut exteriores demones, ac supplantatores hominum, simul vincerentur, et venirent in templum Dei. Ego autem alios acriter demones condemnavi ut operarentur gravibus laboribus extractionis templi Dei. Alios carceribus inclusi, aliis mandavi ut igne domarent aurum et argentum, et plumbum et phialas conflatórias assiderent, et cæteris demonibus nodos præparent, quibus debent includi. Et habui magnam tranquillitatem ego Salomon in omni terra, et in pace multa vitam degi, honoratus a cunctis hominibus qui sub caelo sunt, et ædificavi omne templum Domini Dei, et regnum meum recte gubernabatur; et exercitus meus erat mecum; cæterum requievit urbs Jerusalem gaudens et lætabunda, et omnes reges terræ veniebant ad me a finibus terræ, ut viderent templum quod ædificabam Domino Deo, et audientes datam mihi sapientiam, venerabantur me gratia templi, aurum et argentum, et lapides pretiosos multos, varios et æs, et ferrum, et plumbum, et ligna cedrina, et ligna imputrescibilia afferebant mihi, in ædificationem templi Dei; in his et regina terræ Austri magna pollens prudentia, venit et prociidit coram me super terram, et audiens sapientiam meam, laudavit Deum Israel, et probatione probavit sapientiam meam in multis quæ docui eam, juxta datam mihi sapientiam, et omnes filii Israel laudaverunt Dominum.

Et ecce in his diebus unus operariorum senex ætate prociidit ante me dicens: Miserere mei, rex Salomon, quia senex existo. Jubens igitur ut staret, dixit (sic): Loquere, senex, quid vis? Qui ait: Obsecro te, rex, filium habeo unigenitum et contumeliis afficit me gravibus, et verberat me in faciem, et caput mihi vellicat, et mortem malam denuntiat mihi; ideo asto coram te, vindicam me. Hæc audiens ego Salomon, dolore pungabar aspiciens in senectutem ejus, et jussi ut adduceretur filius ejus. Quem accersitum interrogavi, si hæc ita se habent. Ait autem juvenis: Non ita ego furore plenus, ut patrem qui genuit me manu eeciderim! Propitius sit mihi rex, non enim injusta talia ausus sum infelix ego. Hæc a juvene audiens ego Salomon, hortabar seniozem ut ad sensum veniret, et filii acceptaret excusationem. Ille autem nolebat, sed potius ut morte periret. Cum autem non acquiesceret senex, piaculum juveni jamjam impositurus eram, et videns Orniam dæmonem ridentem, iratus sum valde eo quod rideret dæmon in conspectu meo. Et illis jussi ut recederent, et adduceretur Ornias in medio tribunalis, quo adducto, dixi ei: Maledicte, quid mihi appropinquans risisti? Ait autem dæmon: Quæso te, rex, non propter te risi, sed propter infelicem seniozem

ἐκείνου. Καὶ ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ Σολομῶν, ἐδόξασα τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐκέλευσα δὲ αὐτοὺς ὕδωρ κομίζεσθαι ἐν τῇ ναῷ τοῦ Θεοῦ· καὶ ἔτι προστηξάμεν πρὸς Κύριον τὸν Θεόν· ὥστε τοὺς ἐξωδαίμονας καὶ ἐκποδίζοντας τὴν ἀνθρωπότητα συμποδίζεσθαι καὶ προσέρχεσθαι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγὼ δὲ τοὺς μὲν τῶν δαιμόνων, κατέκρινα ἐργάζεσθαι τὰ βάρβαρα ἔργα τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ. Τοὺς δὲ φρουραῖς κατέκλεισα· ἑτέρους πυρομαχεῖν ἐκέλευσα χρυσίῳ καὶ ἀργυρίῳ, καὶ μόλιθῳ, καὶ φιάλῃ παρακαθέζεσθαι· καὶ τοῖς λοιποῖς δαίμοσι, τρόπους ἡτοιμάσθαι, ἐφ' οἷς ὀφείλουσι κατακλεισθῆναι. Καὶ εἶχον πολλὴν ἡσυχίαν ἐγὼ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ γῆ· καὶ ἐν εἰρήνῃ διήγον πολλῇ, τιμώμενος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων, καὶ τῶν ὑπὸ τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἠκοδόμουν τὸν ναὸν ὅλον Κυρίου τοῦ Θεοῦ· καὶ ἡ βασιλεία μου ἦν εὐθουνοῦσα· καὶ ὁ στρατός μου ἦν μετ' ἐμοῦ, καὶ λοιπὸν, ἀνεπαύσατο ἡ πόλις Ἰερουσαλὴμ χαίρουσα καὶ ἀγαλλιωμένη· καὶ ἅπαντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἤρχοντο πρὸς με ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς θεωρῆσαι τὸν ναὸν ὃν ἠκοδόμουν Κυρίῳ τῷ Θεῷ. Καὶ ἀκούσαντες τὴν σοφίαν τὴν δοθεῖσάν μοι προσεκύνησαν μοι εἰς τὸν ναὸν, χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ λίθους τιμίους πολλοὺς διαφόρους, καὶ χαλκὸν καὶ σίδηρον, καὶ μόλιθον, καὶ ξύλα κέδρινα, καὶ ξύλα ἄτηπτα προσφέρον μοι εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐν οἷς καὶ βασίλισσα Νότου γόνης (sic) ὄψαρχουσα ἐν πολλῇ φρόνησει ἦλθεν καὶ προσκύνησεν ἐνώπιόν μου ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἀκούσασα τὴν σοφίαν μου ἐδόξασε τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν οἷς καὶ ἐδοκίμασε δοκιμασίαν τὰ τῆς σοφίας μου πάντα, ὅσα ἐσοφισάμεν αὐτὴν κατὰ τὴν δοθεῖσάν μοι σοφίαν· καὶ πάντες υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Καὶ ἰδοὺ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις εἰς τῶν τεχνιτῶν γηραιὸς τὴν ἡλικίαν, ἔρριψεν αὐτὸν (sic) ἐνώπιόν μου λέγων· Βασιλεῦ Σολομῶν, ἔλεησόν με, ὅτι γηραιὸς ὑπάρχω. Κελεύσας οὖν αὐτὸν ἀναστῆναι καὶ φησὶν (sic, 3° pers.) εἰπέ γέρων ὃ θέλεις· ὃ δὲ ἔφη, Δέομαι σου, βασιλεῦ, υἱὸν ἔχω μονογενῆ, καὶ οὕτως ὕβρεις ἐπάγη (ει) μοι χαλιπᾶς, καὶ τύψας με κατὰ πρόσωπον καὶ τὴν κεφαλὴν μου διέτελλεν, καὶ θάνατον πονηρὸν ἐπαγγέλλεται μοι τούτου χάριν προεῖημοι (sic), προσίημαι?) ὑμῖν ἐκδίκησόν με. Ἐγὼ δὲ Σολομῶν ταῦτα ἀκούσας κατενόηην, ἀποβλέψας εἰς τὸ ἐκείνου γῆρας, καὶ ἐκέλευσα ἀχθῆναι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Τοῦ δὲ ἀχθέντος ἐπερώτησεν αὐτὸν, εἰ οὕτως ἔχει· ὃ δὲ νέος ἔφη· Οὐχ οὕτως ἀπονοίξαι ἐγὼ ἐμπειπλησμένος ὥστε τὸν γεννητόρά μου πατέρα παλάμη τύψαι. Ἦλως γενοῦ μοι, βασιλεῦ, αὐτὸ γὰρ ἀθέμιτα τοιαῦτα τετύληκα ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ. Ἦγὼ δὲ ὁ Σολομῶν ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ νέου, παρεκάλει τὸν πρεσβύτερον εἰς ἔννοιαν ἐλθεῖν, καὶ δέχεσθαι τοῦ υἱοῦ τὴν ἀπολογία. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν ἀλλὰ μᾶλλον θανατωθῆτω (sic)· ἐν οὗ τῇ μὴ πείθεσθαι τὸν πρεσβύτερον, ἐμελλον τῷ νέῳ τιμωρίαν ἀποφύνασθαι· καὶ θεωρήσας Ὁρνίαν τὸν δαίμονα γελῶντα, ἐθυμώθην μεγάλως διὰ τὸ γελᾶσαι τὸν δαίμονα ἐνώπιόν μου· καὶ τούτους μεταστῆσαι ἐκέλευσα Ὁρνίαν εἰς μέσον ἀχθῆναι τοῦ βήματος. Τοῦ δὲ ἀχθέντος

ἔφην αὐτῷ Ἐπικατάρατε, τί με προσχῶν ἐγέλασας; Ὁ δὲ δαίμων ἔφη· Δαίμονι (σίε) σοῦ, βασιλεῦ· οὐ διὰ σὲ ἐγέλασα, ἀλλὰ διὰ τοῦτον τὸν δύστυχον γέροντα, καὶ τὸν ἄθλιον νέον, τὸν τούτου υἱόν, ὅτι τρεῖς ἡμέρας καὶ ἐν ἁωρία τε τελευτήσει ὁ υἱὸς αὐτοῦ· καὶ ἰδοὺ ὁ γέρον βούλει κακῶς ἀναιρεῖν αὐτόν. Ἐγὼ δὲ Σολομῶν ἀκούσας ταῦτα, ἔφην πρὸς δαίμόνιον· Ἀληθῆ εἰσὶν ἃ λέγεις. Ὁ δὲ λέγει, Ἀληθῆ ταῦτα, βασιλεῦ. Καὶ ἀκούσας ἐγὼ ἐκέλευσα μεταστῆναι τὸν δαίμονα, καὶ ἔλθειν πάλιν τὸν γηραιὸν μετὰ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· ἐκέλευσα αὐτοὺς φίλῃ τραπῆναι· καὶ τὰ εἰς τροφήν αὐτοῖς παρασχόμενος, εἶπον οὖν τῷ πρεσβύτῃ, Μεθ' ἡμέρας τρεῖς ἄγαγέ μοι ὧδε τὸν υἱόν σου, καὶ ἐπινοοῦμαι αὐτοῦ. Οἱ δὲ προσκυνήσαντες ἀνεχώρησαν. Τούτων δὲ ἀπελθόντων ἐκέλευσα εἰς μέσον ἀχθῆναι τὸν Ὀρνίαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Λέγε μοι, πόθεν σὺ ταῦτα οἶδας, ὃ ὃ εἶπεν· Ἡμεῖς οἱ δαίμονες ἀνερχόμεθα κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ μέσον τῶν ἀστέρων ἱπτάμεθα (13)· καὶ ἀκούομεν τὰς ἀποφράσεις τὰς ἐξερχομένας ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ λοιπὸν ἐρχόμεθα, καὶ εἴτε ἐν δυναστείᾳ, εἴτε ἐν πυρὶ, εἴτε ἐν βρομφαίᾳ, εἴτε ἐν συμπτώματι μετασχηματιζόμενοι ἀναιροῦμεν, καὶ ἐὰν μὴ ἐν ἁωρία τις, ἢ βίᾳ τινὶ ἀποθάνῃ, μεταμορφούμεθα ἡμεῖς οἱ δαίμονες, ὥστε φραίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ σέβεσθαι ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἐγὼ γαῶν ταῦτα ἀκούσας, ἐδόξασα Κύριον τὸν Θεόν, καὶ ἐπερώτησα πάλιν τὸν δαίμονα· Λέγε μοι, πῶς δύνασθε εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναστῆναι δαίμονες ὄντες, καὶ μέσον τῶν ἀστέρων καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων μιγῆναι· ὃ δὲ ἔφη· Ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπιτελοῦνται, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς γῆς οἱ τύποι αὐτῶν· εἰσὶν γὰρ ἀρχαὶ, ἐξουσίαι, κοσμοκράτορες, καὶ ἱπτάμεθα ἡμεῖς οἱ δαίμονες ἐν τῷ ἀέρι· καὶ ἀκούομεν τῶν ἐπουρανίων τὰς φωνάς· καὶ πάσας τὰς δυνάμεις ἐπιθεωροῦμεν· καὶ ὡς μὴ ἔχοντες βᾶσιν ἀναπαύσεως, ἀτονοοῦμεν καὶ ἐκπίπτομεν ὡσπερ φύλλα ἀπὸ τῶν δένδρων· καὶ θεωροῦντες ἡμᾶς οἱ ἀνθρώποι δοκοῦσιν ὅτι οἱ ἀστέρες πίπτουσιν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστίν, ὦ βασιλεῦ, ἀλλὰ πίπτομεν διὰ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν καὶ ἐν τῇ μηδαμῶθεν ἔχειν ἀντίληψιν, καταπίπτομεν (σίε) ὡς στραπαὶ ἐν ἁωρίᾳ πολλῇ, καὶ ἐξάπινα· καὶ πόλεις καταφλέγομεν· καὶ ἀγροὺς ἐμπυρίζομεν. Οἱ γὰρ ἀστέρες θεομελιωμένοι εἰσὶν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡσπερ καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη. Καὶ ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ Σολομῶν ἐκέλευσα φρουρεῖσθαι τὸν δαίμονα· ἄχρι ἡμερῶν ε' μετὰ δὲ τὰς ε' ἡμέρας μετακλεσάμενος τὸν γηραιὸν ἤμελλον ἐρωτᾶν. Ἐλθὼν δὲ ὁ γέρον πρὸς με κατὰ πένθος καὶ μελάνῳ τῷ προσώπῳ (σίε) εἶπον αὐτῷ· Εἶπέ, πρεσβύτα, ποῦ ἐστὶν ὁ υἱὸς σου καὶ τί τὸ σχῆμα τοῦτο; Ὁ δὲ ἔφη· Ἰδοὺ ἄπαις ἐγενόμην, καὶ ἀνέλπιστα πάφῃ υἱοῦ παρακαθεζόμενος. Ἦδη γὰρ ἡμέραι δύο νεκροῦ γεγονότος. Ἐγὼ δὲ Σολομῶν ἀκούσας ταῦτα, καὶ γνοὺς ὅτι ἀληθῆ μοι ἔφρασαν ὁ δαίμων Ὀρνίας, ἐδόξασα τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ ἰδοῦσα ἡ βασίλισσα Νάτου ταῦτα πάντα, ἐπόμασεν δοξάζουσα τὸν Θεὸν Ἰσραὴλ, καὶ ἰδὲ τὸν ναὸν Κυρίου οὐκ ᾔδο-

et miserum juvenem hujus filium, quia tres adhuc dies, et in nocte morietur filius ejus, et ecce vult senex male perdere eum. Hæc audiens ego Salomon, dixi ad dæmonium: vera sunt quæ dicis? Qui ait: Vera hæc, rex. Et audiens, jussi recedere dæmonem, et rursum venire senem cum filio ejus, jussi eos amice discedere, et ad victum necessaria præbens eis, dixi ad seniore[m]: Post tres dies, adduc mihi filium tecum, et de eo mente cogito; qui venerati sunt me, et abierunt. Illis autem recedentibus, jussi in medium adduci Orniam, et dixi ei: Indica mihi unde hæc scias. Et ait: Nos dæmones pergimus in firmamentum cæli, et in medio siderum volitamus, et audimus consilia venientia super animas hominum, et tandem abimus, et sive in potestate, sive in igne, sive in gladio, sive in casu fortuito, specie mutata interficimus, et si non in nocte quis, vel per vim aliquam pereat, transformamur nos dæmones, ita ut appareamus hominibus, et venerentur nos super humanam naturam.

Ego igitur hæc audiens, laudavi Dominum Deum, et interrogavi rursus dæmonem: Dic mihi quomodo potestis in cælum ascendere dæmones cum silis, et in medio siderum stare, et sanctis angelis commisceri? Qui ait: Quæ in cælo perficiuntur, et in terra formam habent; sunt enim principatus, potestates, mundi rectores, et volitamus nos dæmones in aere, et audimus cælestium voces, et potentias omnes contemplamus; et quasi non habentes sedem quietis, deficimus, et cadimus quasi folia ex arboribus, et videntes nos homines, existimant quia stellæ cadant e cælo; sed non ita se habet, o rex, ut decidimus propter infirmitatem nostram, et quia nullam omnino habemus opem, cadimus et fulgura in tenebris nullis et subito, et civitates incendimus, et agros igne vastamus, stellæ enim fundatæ sunt in cælo, sicut et sol et luna. Et hæc audiens ego Salomon, jussi ut custodiæ mancipatur dæmon usque ad dies quinque; post dies quinque, advocatum seniore[m] eram interrogaturus; veniens autem senior a me in luctu, et nigra facie, dixi dei: Dic, senex, ubi est filius tuus? Et quis habitus hic? Qui ait: Ecce absque liberis factus sum, et sine spe sepulcro filii assidens, jam a diebus duobus defuncti. Hæc audiens ego Salomon, et sciens quia vera dixit dæmon Ornias, laudavi Dominum Deum Israel. Et videns regina Austrî hæc omnia admirata et glorificans Deum Israel, et vidit templum Dei ædificatum, et dedit siclum auri, et argenti myriades centum, et æris electi; et intravit in templum; et altare, et fulcimentum ærea altaris, et lapides lampadarum fulgen-

(13) Eadem sententia Pauli in ep. ad Ephes. ii, 2, de dæmonum domicilio in aere.

tes ex diversis coloribus, et carbunculo lapide, et hyacintho, et smaragdo, et saphiro; et vidit vasa aurea, et argentea, et aerea, et lignea, et pellicea stramenta purpura tineta; et vidit bases columnarum templi Dei, omnes ex auro uno; praeter daemones quos ad laborandum damnavi; et erat pax in circuitu regni mei et super universam terram. Et factum est stante me in regno meo, misit ad me epistolam rex Arabum Adar, et epistolae scriptura talis erat: Regi Salomoni salutem: Ecce audivimus, et auditum factum est in omnes fines terrae, datam tibi sapientiam, et quia vir misericors a Deo tu es: et potestas data est tibi super omnes spiritus aërios et terrestres et sublerraneos. Quoniam spiritus existit in regione Arabiae talis: in matutino surgit flatus venti usque ad horas tres, et flatus ejus terribilis et exitiosus, et homines et jumenta interficit, nec ulla quit herba existere super terram a facie dæmonis illius. Oro igitur, quoniam sicut ventus est spiritus, excogita aliquid secundum datam tibi sapientiam a Domino Deo tuo; et digneris mittere potentem virum qui comescat eum. Et ecce ero, rex Salomon, ego et populus meus, et terra mea omnis, serviens tibi usque ad mortem, et subdit se tibi omnis Arabia, modo justitiam hanc facias nobis. Quare rogamus te, ne despicias supplicationem nostram, neque negligas sperulam tuam provinciam, et ditioni tuæ subjectam perficies: tui enim supplices sumus, ego et populus meus et omnis terra mea. Bene valere Dominum meum in omnibus.

μου πᾶσα δουλή σου ἕως θανάτου· καὶ εἰρηνεῖ σε πᾶσα διὰ δεόμεθ' σου μὴ παραβλέψῃς τὴν ἰκεσίαν ἡμῶν, καὶ ἐπαρχίαν ἀποτελέσει· ὅτι τοῦ λέγεται ἐσμέν, ἐγὼ τε καὶ Κύριον διὰ παντός.

Ego Salomon, cum legissem litteras, et explicassem eas dedi populo meo, dicens ei: Post dies septem, in memoriam revocabis mihi epistolam hanc. Et erat Jerusalem aedificata et templum complebatur. Et erat lapis singularis magnus electus, quem volebam ponere super caput anguli complementi ejus; et omnes operarii et cuncti daemones collaborantes venerunt ad hoc, ut sursum levarent lapidem, exponerent super pinnaculum templi sancti, et non potuerent commovere eum, et ponere super angulum præparatum; erat quippe lapis iste magnus valde, et commodus in angulum templi. Et post dies septem, recordatus epistolae Adaris regis Arabum, vocavi puerum meum et dixi: Dispone camelam tuam, et eunne tecum utrem; accipe et sigillum hoc, et vade in Arabiam, ad locum in quo spirat spiritus malus, et apprehendens utrem, et anulum ante os utris ad flatum spiritus, cum vento distendetur uter, tunc intelliges adesse spiritum: et confestim alligato utris ore, signa illud sigillo hoc et impono super

μαύμενον· καὶ ἔδωκεν σίκλον χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου μυριάδας ἑκατὸν, καὶ χαλκοῦ ἑκλεκτοῦ, καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸν ναόν· καὶ τὸ θουσιαστήριον, καὶ τοὺς ἀναφόρους τοὺς χαλκοῦς τοῦ θουσιαστηρίου καὶ τοὺς λίθους τῶν λύχνων ἐξαστράπτοντας ἐκ διαφόρων χρωμάτων, καὶ λοχνίου τοῦ λίθου, καὶ σμαράγδου, καὶ ὑακίνθου, καὶ σαπφείρου, καὶ εἶδεν τὰ σκεύη τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ χαλκᾶ, καὶ ξύλινα, καὶ ἐκ δερμάτων ἀπλώματα ἡρυθροδανόμενα· καὶ ἶδ' αὖ τὰς βάσεις τῶν κίωνων τοῦ ναοῦ Κυρίου· οἱ πάντες χρυσοῦ ἑνός· χωρὶς τῶν δαιμόνων ὧν κατέκρινα ἐργάζεσθαι· καὶ τὴν εἰρήνην κύκλῳ τῆς βασιλείας μου, καὶ ἐπὶ πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναί με ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, ἀπέστειλέ μοι ἐπιστολὴν ὁ βασιλεὺς Ἀράβων Ἀδάρης, ἡ δὲ γραφὴ τῆς ἐπιστολῆς ἔγραψεν οὕτως· Βασιλεῖ Σολομῶντι χαίρειν· ἰδοὺ ἠκούσμεν καὶ ἀκουστὸν γέγονεν εἰς πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὴν ἐν σοὶ δεδομένην σοφίαν (sic)· καὶ ὅτι ἄνθρωπος ἐλεήμων παρὰ Κυρίου εἶ σύ· καὶ σόνεσις ἐδόθη σοὶ ἐπὶ πάντων πνευμάτων αἰθέρων τε καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων· ἐπειδὴ πνεῦμα πάρεστιν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἀραβίας τοιόνδε· ἐν τῷ ἑσθινῷ ἄρχεται τις αὔρα ἀνέμου ἕως ὀρῶν τριῶν· καὶ ἡ πτοή αὐτοῦ δεινὴ, καὶ χαλεπὴ· καὶ ἀποκτείνει ἀνθρώπους καὶ κτήνη· καὶ οὐ δύναται πνοή οὐδεμία ζῆσαι ἐπὶ τῆς γῆς, ἐναντίον τοῦ δαίμονος ἐκεῖνου. Δέομαι οὖν ἐπειδὴ ὡς ἀνεμὸς ἐστὶ τὸ πνεῦμα σοφισέ τι κατὰ τὴν δεδομένην σοφίαν ὑπὸ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· καὶ καταξίωσον ἀποστεῖλαι δυνάμενον ἄνθρωπον συλλαβέσθαι αὐτῷ (sic). Καὶ ἰδοὺ ἔσομαι, βασιλεῦ Σολομῶν, ἐγὼ τε καὶ ὁ λαός μου, καὶ ἡ γῆ Ἀράβια· ἂν περ ταύτην τὴν δικαιοσύνην ποιήσεις ἡμῖν·

μὴ ἐξουθινημένην τὴν σὴν ὑποτελεῖ καὶ ὑποτεταγμένην ὁ λαός μου καὶ πᾶσα ἡ γῆ μου· ἐρῶσθαι τὸν ἐμὸν

Ἐγὼ δὲ Σολομῶν ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀναπτόξας αὐτὴν ἀπέδωκα τῷ λαῷ μου εἰπὼν αὐτῷ· μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας ὑπομνήσεις με περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Καὶ ἦν (ἡ) Ἱερουσαλήμ ἠκουομαρμένη, καὶ ὁ ναὸς συνπληροῦτο. Καὶ ἦν λίθος ἀκρογωνιαῖος κείμενος μέγας ἑκλεκτός, ὅστινα ἐβουλόμην θεῖναι εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς γωνίας τῆς συμπληρώσεως αὐτοῦ· καὶ πάντες οἱ τεχνῖται, καὶ πάντες οἱ δαίμονες οἱ συνυπουργοῦντες ἦλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὥστε ἀναγαγεῖν τὸν λίθον καὶ θεῖναι αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερόγιον τοῦ ναοῦ τοῦ ἱεροῦ, καὶ οὐκ ἔσχυσαν σαλευσάσαι αὐτὸν, καὶ θεῖναι πρὸς τὴν γωνίαν τὴν θεματισμένην αὐτῷ· ἦν γὰρ ὁ λίθος ἐκεῖνος πάνυ μέγας, καὶ χρήσιμος εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἱεροῦ. Καὶ μετὰ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας μνησθεὶς τῆς ἐπιστολῆς Ἀδάρου βασιλείως Ἀράβων, ἐκάλεσα τὸν παῖδά μου καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐπίταξον τὴν καμηλὸν σου καὶ λάβε σσαυτὸν ἄσκον, λάβε δὲ καὶ τὴν φρη (ἢ? α? ?) γῆδα (14) ταύτην· καὶ ἀπέλθε εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐπὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ τὸ πονηρὸν πνεῦμα πνέει· καὶ κρατήσας τὸν ἄσκον, καὶ τὸ δακτυλίδιον ἔμπροσθεν

(14) Certe non scriptum: σφραγῖδα, etsi hoc esse possit.

τοῦ στόματος τοῦ ἀσκού κατὰ τὴν πνοὴν τοῦ πνεύ-
ματος, καὶ ἐν τῷ πνευματωθῆναι τὸν ἀσκὸν, τότε
συνήσεις ὅτι ὁ δαίμων ἐστὶ· καὶ σπουδῆ περιδήσας
τὸ στόμα τοῦ ἀσκού, κατασφράγισον αὐτὸν μετὰ τοῦ
δακτυλιδίου, καὶ ἐπίταξον αὐτὸν ἐπὶ τὴν κάμηλον,
καὶ κόμισόν μοι ἐνθάδε· καὶ εἰάν κατὰ τὴν ὁδὸν
τάξοι σοι χρυσίον ἢ ἀργύριον ἢ ὀθραυροὺς ἵνα ἀπο-
λύτῃς αὐτὸν, βλέπε μὴ πεισθῆς· ἀλλὰ σόνταξαι, ἄνα,
χρυσίου ἢ ἀργυρίου, σημειωσάμενος τοὺς τόπους
σφράγισαι τὴν σφραγίδα ταύτην, καὶ ἀπαγέ μοι αὐ-
τὸν· ἤδη ἀπελθε ὑγιαίνων.

Τότε ὁ παῖς τὰ ἐντεταλμένα αὐτῷ ἐποίησε, καὶ
ἐπίταξε τὴν κάμηλον, καὶ ἔθηκε τὸν ἀσκὸν καὶ
ἐπορεύθη εἰς τὴν Ἀραβίαν· καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ
τόπου ἐκείνοῦ ἠπίστουν, εἰ ἄρα δυνήσεται τὸ πονη-
ρὸν πνεῦμα συλλαβέσθαι. Ὁρθρὸν δὲ γενομένου,
ἀναστὰς ὁ αἰκέτης ἔστη κατενώπιον τοῦ πνεύματος
τῆς πνοῆς, καὶ ἔθηκε τὸν ἀσκὸν ἐπὶ τὸ ἔδαφος, καὶ
τὸ δακτυλίδιον ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ ἀσκού· καὶ
ἐπνευσεν ὁ δαίμων διὰ μέσου τοῦ δακτυλιδίου εἰς τὸ
στόμα τοῦ ἀσκού, καὶ ἐτελθὼν ἐπνευμάτωσε τὸν
ἀσκόν. Ὁ δὲ, ἄνθρωπος ἐνσταθεὶς εὐθέως, ἔστρεψεν
τῇ χειρὶ τὸ στόμα τοῦ ἀσκού ἐν ὀνόματι Κυρίου
τοῦ Θεοῦ Σαβαώθ, καὶ ἔμεινεν ἔσω ὁ δαίμων εἰς
τὸν ἀσκόν, καὶ μετὰ τοῦτο ἔμεινεν ὁ παῖς ἐν τῇ
χώρᾳ ἐκείνῃ ἡμέρας τρεῖς εἰς ἐπίδειξιν· καὶ οὐκέτι
ἐπνευσε τὸ πνεῦμα πλέον τῇ πόλει ἐκείνῃ· καὶ
ἐγνώσαν πάντες οἱ Ἀραβῆς ὅτι ἀσφαλῶς συνέκλεισε
τὸ πνεῦμα. Τότε ἐπέταξε τὸν ἀσκόν ὁ παῖς εἰς τὴν
κάμηλον· καὶ προέπεμπον τὸν παῖδα οἱ Ἀραβῆς
μετὰ τιμῆς πολλῆς καὶ δώρων πολυτίμων, εὐφη-
μοῦντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεὸν Ἰσραήλ. Ὁ δὲ
παῖς εἰσήγαγε τὸν ἀσκόν, καὶ ἔθηκεν εἰς τὸ μέσον
τοῦ ναοῦ. Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐλθὼν ἐγὼ βασιλεὺς Σα-
λομών εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἤμην ἐν λύπῃ πολλῇ
περὶ τοῦ λίθου τοῦ ἀκρογωνιαίου· καὶ ἐν τῷ εἰσερ-
χεσθαι μοι (sic) εἰς τὸν ναὸν ἀναστὰς ὁ ἀσκὸς ἐπε-
ριεπάτησεν (sic) ἑπτὰ βήματα· ἔπεσε δὲ ἐπὶ στόμα
καὶ προσεκύνησέ μοι. Καὶ θαυμάσας ἐγὼ ὅτι καὶ
μετὰ ἀσκού δύναμιν ἔσχεν ὁ δαίμων, καὶ περιεπά-
τει, ἐκέλευσα αὐτὸν ἀναστῆναι· καὶ ἀνέστη ὁ ἀσκός,
καὶ ἔστη τοῖς ποσὶ πεφουσημένος. Καὶ ἐπηρώτησα
αὐτὸν λέγων. Εἰπέ μοι, σὺ τίς εἶ; καὶ ἔφη ἔσωθεν
τὸ πνεῦμα· Ἐγὼ εἰμι ὁ λεγόμενος Ἐφίππας, ὁ ὢν
ἐν τῇ Ἀραβίᾳ· καὶ εἶπον αὐτῷ· Τοῦτό σοι ἐστὶ τὸ
ὄνομα; Ὁ δὲ ἔφη· Ναί, ὅπου ἐγὼ βούλομαι, ἐφίπταμαι
καὶ ἐμπυρίζω, καὶ θανατῶ. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Ποίῳ
ἀγγέλῳ καταργῆ σὺ; ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ μονάρχης Θεὸς
ὁ ἔχων ἐξουσίαν κατ' ἐμοῦ, καὶ ἀκούεσθαι ὁ διὰ Παρ-
θένου μέλλων γεννηῶσθαι καὶ ὑπὸ Ἰουδαίων σταυρω-
θῆναι ἐπὶ ξύλου· ὃν προσκυνοῦσιν ἄγγελοι, ἀρχάγ-
γελοι· ἐκεῖνός με καταργεῖ· καὶ ἀτνεῖ με ἐκ τῆς
πολλῆς μου δυνάμεως, τῆς δοθείσης μοι ὑπὸ τοῦ
πατρὸς μου τοῦ διαβόλου. Εἶπον δὲ αὐτῷ· Τί δύνασαι
ποιῆσαι; Ὁ δὲ ἔφη· Ἐγὼ δυνατός εἰμι ὄρη μεταφέ-
ρειν, οἰκίας βασιλέων καταλύειν, δένδρα ἀπέταλα
μαρκίνω. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Δύνασαι ἐπάραι τὸν λί-
θον τοῦτον καὶ θέσθαι αὐτὸν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς γω-
νίας ταύτης τῆς οὔσης ἐν τῇ εὐπρεπεῖα τοῦ ναοῦ;
Ὁ δὲ ἔφη· Οὐ μόνον τοῦτον ἐπάραι, βασιλεῦ, ἀλλὰ

A camelum tuum, et affer mihi huc; et si in via
sponderit tibi aurum vel argentum vel thesau-
ros, ut solvas eum, vide ne facias; sed (memineris)
præcepti cum juramento, ut (ne) solvas; et si os-
tenderit tibi loca auri et argenti, postquam nota-
veris loca, signa sigillo hoc, et adduc eum mihi;
jam vade in prospera valetudine.

Tunc puer imperala sibi fecit; paravit came-
lum, imposuit utrem, et abiit in Arabiam. Et viri
loci illius non credebant quod posset spiritum ma-
lum apprehendere; mane autem facto, surgens puer
stetit ante flatum venti, et posuit utrem super
pavimentum, et annulum ad os utris; et flavit
dæmon per medium annuli, in os utris, et in-
grediens vento distendit utrem. Vir autem surgens
eilo, strinxit manu os utris, in nomine Dei
Sabaoth, et mansit intus dæmon, et postea man-
sil puer in regione hac dies tres, ad probatio-
nem facti, nec flavit amplius spiritus in civitate
hac, et cognoverunt Arabes omnes quia certe
conclusit spiritum. Tunc utrem imposuit puer in
camelum, et Arabes dimiserunt eum cum honore
multo et donis pretiosis, laudantes et glorifican-
tes Deum Israel. Puer autem attulit utrem, et sta-
tuit in medio templi; et postridie veniens ego rex
Salomon in templum Dei, replebar tristitia magna,
lapidis angularis causa; et ingrediente me in
templum surgens uter ambulavit gradus se-
ptem: procidit autem in os, et veneratus est
me. Et admirans ego, quod et in utre pote-
statem haberet dæmon, et ambularet, jussi eum
stare: et surrexit uter, et stetit pedibus distentus;
et interrogavi eum dicens: Indica mihi tu quis sis.
Et ait ab intus spiritus: Ego sum dæmon dictus
Ephippas, stans in Arabia. Et dixi ei: Hoc est
nomen tuum? Et ait: Etiam; quo mihi voluntas
est advolo, et ascendo, et neco. Et dixi ei: A
quo angelo impotens efficeris? Et ait: Rex, Deus
habet potestatem in me, ut audiam eum, qui
nasciturus est ex Virgine, et a Judæis crucifi-
gendus in ligno, quem venerantur angeli, archan-
geli; ille meas vires frangit, et orbat me magna
potestate mihi concessa a patre meo diabolo.
Dixi ei: Quid potes facere? Qui ait: Potens
sum et montes portare, regum domos evellere:
arborez foliis nudos marcescere facio. Et dixi ei:
Potensne tollere lapidem hunc, et ponere in caput
anguli ad decorem templi? Non solum hunc
tollere, rex, inquit, valeo, sed et cum dæmone
qui est super mare Rubrum afferam columnam
ætherocæruleam et ponam eam ubi vis in
Jerusalem. Hæc dicens, coëgi eum, et quasi
inflatus uter factus est, et supposui lapidi, et
præcinxit se, et levavit in altum utrem; et con-
scendit uter scalas ferens lapidem, et statuit
eum in summitate aditus templi. Ego autem Salo-

mon, videns lapidem sublatum et locatum, dixi : Vere impleta est Scriptura dicens : « Lapidem quem reprobarerunt ædificantes, hic factus est in caput anguli ; » quia hoc non est meum dare, sed Dei, ut possit dæmon lapidem tollere talem, et statuere in loco quem volebam. Et adduxit Ephippas dæmonem qui erat in mari Rubro, cum columna, et accipientes ambo columnam, levaverunt a terra. Ego autem recte cogitans quia duo hi spiritus valerent terram omnem concutere, in puncto temporis, signavi hinc et hinc annulo, et dixi : Satis est ; et manserunt spiritus portantes usque in hodiernam diem, ad ostensionem inditæ mihi sapientiæ ; et erat suspensa columna super altitudinem, per aera, a spiritibus portata, et sic deorsum spiritus videbantur quasi aerem portantes ; et attendenti cuilibet, columna inclinata vecta a spiritibus videtur et est usque in hodiernam diem.

πνεύματα ταῦτα ἠθύναντο τὴν οἰκουμένην ὅλην σαλευσαι ἐν στιγμῇ χρόνου· περιεσφράγισα ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῷ δακτυλίῳ, καὶ εἶπον· Φυλάσσου, καὶ ἔμειναν τὰ πνεύματα βαστάζοντα μέχρι τῆς σήμερον εἰς ἀπόδειξιν τῆς δεδομένης μοι σοφίας. Καὶ ἦν κρεμάμενος ὁ κίων ὑπὲρ μέγεθος διὰ τοῦ ἀέρος, ὑπὸ τῶν πνευμάτων βασταζόμενος· καὶ οὕτως κάτωθεν τὰ πνεύματα ἐφαίνοντο ὡς περ ἀὴρ βαστάζοντα· καὶ ἐν τῷ ἀτενίζειν τις, ὁ κίων ὑπόλοξος βασταζόμενος ὑπὸ τῶν πνευμάτων, καὶ ἔστιν ἕως τῆς σήμερον.

Et ego Salomon interrogavi spiritum alterum qui cum columna venerat ex abyssu maris Rubri : et dixi ei : Tu quis es ? et quod nomen tuum, et quæ tua operatio ? quia multa audio de te. Dæmon autem ait : Ego, rex Salomon, vocor Abczethibod ; ortus sum ex archangelo (qui olim sedi in primo cælo), cujus nomen Amelouth ; ego igitur sum spiritus molestus, alatus, unicam alam habens, imperans omni vento sub cælo ; aderam quando Moyses intravit ad Pharaonem regem Ægypti, indurans eor ejus ; ego sum quem invocabant Janis et Jambri qui restiterunt Moysi in Ægypto ; ego sum, qui adversatus sum Moysi in extremis per signa. Dixi ergo ei : Quomodo igitur inventus es in mari Rubro ? Et ait : In exitu filiorum Israel, ego induravi eor Pharaonis, et excitavi cor ejus, et ministrorum ejus, et feci ut persequerentur filios Israel ; et simul venerunt Pharao et Ægyptii omnes ; tunc aderam ibi, et simul venimus ; et ingressi sumus omnes in mari Rubro. Et factum est, postquam transierunt filii Israel, reversa est aqua, et operuit omnem exercitum Ægyptiorum, et universam potestatem eorum. Inventus sum ego hic et operuit me unda, et mansi in mari, præcipitatus sub columna hac. Cum autem venit Ephippas misæus a te in sacco utris inclusus, eduxit me post se. Ego igitur Salomon hæc audiens, glorificavi Deum, et adjuravi dæmones ut mandata mea non præterirent, sed manerent portantes columnam ; et juraverunt ambo dicentes : Vivit Dominus Deus tuus, non deponemus hanc columnam usque ad consummationem sæculi ; si autem cadat olim lapis iste, tunc erit consummatio sæculi. Et ego Salomon glorificavi Deum, et ornavi templum Domini cum omni decentia, et sedebam felix in regno meo, et erat pax in diebus meis. Et accipi uxores ex

καὶ σὺν τῷ δαίμονι τῷ ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀναγάγω τὸν κίονα τὸν (τὴν) ἀεριστὴν, καὶ στήσω αὐτὸν ὅπου βούλει ἐν Ἱερουσαλήμ. Ταῦτα εἰπὼν ἠνάγκασα αὐτὸν, καὶ ὡσεὶ ἐκφυσηθεὶς ὁ ἀσκὸς ἐγένετο, καὶ ὑποδέδεκα τῷ λίθῳ, καὶ διέζωσεν αὐτὸν, καὶ ἐπῆρεν ἐπάνω τὸν ἀσκόν. Καὶ ἀνῆλθεν ὁ ἀσκὸς τὰς κλίμακας βαστάζων τὸν λίθον, καὶ ἔθετο αὐτὸν εἰς τὴν ἄκραν τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ. Ἐγὼ δὲ Σολομῶν, ἰδὼν τὸν λίθον ἐπηρμένον καὶ τεθεμελιωμένον, εἶπον· Ἀληθῶς ἐπληρώθη ἡ Γραφή ἡ λέγουσα λίθον ὃν ἀπειδυκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· ὅτι τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦνα· ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ· τὸ κατισχύσαι τὸν δαίμονα ἐπάραι τὸν λίθον τηλικούτων, καὶ ἀποθέσθαι αὐτὸν εἰς τόπον ὃν ἐδουλόμην. Καὶ ἤγαγεν Ἐφίππας τὸν δαίμονα τὸν ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσει μετὰ τοῦ κίονος· καὶ λαθόντες ἀμφότεροι τὸν κίονα ὑψώθησαν ἀπὸ τῆς γῆς. Ἐγὼ δὲ, κατασφοισάμενος ὅτι τὰ δύο

Καὶ ἐγὼ Σολομῶν ἐπηρώτησα τὸ πνεῦμα τὸ ἕτερον, τὸ ἀνελθὸν μετὰ τοῦ κίονος ἀπὸ τοῦ βουθοῦ τῆς θαλάσσης τῆς Ἐρυθρᾶς. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Σὺ τίς εἶς καὶ τί καλοῦσαι ; καὶ τί σου ἡ ἐργασία ; ὅτι πολλὰ ἀκούω περὶ σοῦ. Ὁ δὲ δαίμων ἔφη· Ἐγὼ, βασιλεῦ Σολομῶν, καλοῦμαι Ἀβεζεθιθόδ· ἀπόγονός εἰμι ἀρχαγγέλου, ποτὲ μὲν καθιζομένου μου ἐν τῷ πρώτῳ οὐρανῷ· οὗ τὸ ὄνομα Ἀμελούθ· Ἐγὼ οὖν εἰμι πνεῦμα χαλεπὸν, καὶ πτερωτὸν καὶ μονόπτερον, ἐπίβουλον πάσης πνοῆς ὑπὸ τῶν οὐρανῶν· ἐγὼ παρήμην ἠνίκα Μωσῆς εἰσῆρχετο εἰς Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου σκληρόνων αὐτοῦ τὴν καρδίαν· ἐγὼ εἰμι ὃν ἐπεκαλοῦντο Ἰανῆς καὶ Ἰαμβῆς οἰκουχόμενοι τῷ Μωϋσῆ ἐν Αἰγύπτῳ· Ἐγὼ εἶμι ὁ ἀντιπαλαίων τῷ Μωϋσῆ ἐν τοῖς πέρασι τοῖς σημαίσις. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Πῶς οὖν εὐρέθης ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσει ; Ὁ δὲ ἔφη· Ἐν τῇ ἐξόδῳ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐγὼ ἐσκληρώνα τὴν καρδίαν Φαραὼ· καὶ ἀνεπτέρωσα αὐτοῦ τὴν καρδίαν, καὶ τῶν θεραπόντων αὐτοῦ· καὶ ἐποίησα αὐτοῦς ἵνα καταδιώξωσιν ὀπίσω τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· καὶ συνηκολούθησε Φαραὼ καὶ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι. Τότε ἐγὼ παρήμην ἐκεῖ· καὶ συνηκολούθησαμεν. Καὶ ἀνῆλθομεν ἅπαντες ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσει. Καὶ ἐγένετο, ἠνίκα διεπέρασαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, ἐπαναστραφέν τὸ ὕδωρ ἐκάλυψε πᾶσαν τὴν παρεμβουλὴν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν· εὐρέθην οὖν ἐγὼ ἐκεῖ καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ὕδωρ· καὶ ἔμεινα ἐν τῇ θαλάσσει τηρούμενος ὑποκάτω τοῦ κίονος τούτου. Ὡς δὲ ἦλθεν Ἐφίππας, πεμφθεὶς παρὰ σοῦ ἐν ἀγγελίῳ ἀσκοῦ ἐγκλεισθεὶς, καὶ ἀνεβίβασέ με πρὸς σέ. Κάγῳ οὖν Σολομῶν ἀκούσας ταῦτα ἐδόξασα τὸν Θεόν, καὶ ὤρκισα τοὺς δαίμονας, ὥστε μὴ παρακοῦσαι μου, ἀλλὰ μείναι βαστάζοντας τὴν κίονα· καὶ ὡμοσαν ἀμφότεροι λέγοντες· Ζῆ Κύριος ὁ Θεός σου, οὗ μὴ ἀποθώμεθα (sic) τὸν στῦλον τοῦτον ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος· ἧ δ' ἂν

ἡμέρα πέτη ὁ λίθος οὗτος, τότε ἔσται ἡ συντέλεια τοῦ αἰῶνος. Κἀγὼ Σολομῶν ἐδόξασα τὸν Θεόν, καὶ ἐκόσμησα τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου πάσῃ εὐπρεπείᾳ· καὶ ἡμὴν εὐθυμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ μου· καὶ εἰρήνη ἐν ταῖς ἡμέραις μου. Καὶ ἔλαβον γυναῖκας ἐμαυτοῦ ἀπὸ πάσης χώρας, ὧν οὐκ ἦν ἀριθμὸς, καὶ ἐπορεύθητι πρὸς τὸν Ἰεβουσταῖον, καὶ ἰδὼν ἐκεῖ θυγατέρα ἀνθρώπου Ἰεβουσσαίαν, ἠγάπησα αὐτὴν σφόδρα, καὶ ἠθουλόμην δέξασθαι αὐτὴν μετὰ ταῖς γυναῖξί μου (sic) εἰς γυναῖκα. Καὶ εἶπον πρὸς τοὺς Ἰεραεῖς αὐτῶν· Δότε μοι τὴν Σουμανίτιν (15) ταύτην εἰς γυναῖκα. Καὶ εἶπον πρὸς με οἱ Ἰεραεῖς τοῦ Μολόχ· Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν παρθένον, εἰσελθε καὶ προσκύνησον τοὺς θεοὺς ἡμῶν, τῷ μεγάλῳ Θεῷ Ῥαφάν, καὶ τῷ καλουμένῳ Θεῷ Μολόχ. Ἐγὼ οὖν φρόνησας τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἠκολούθησα προσκυνῆσαι· καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐγὼ· Οὐ προσκυνῶ θεῶ ἀλλοτρίῳ (ad marg. εἰς αὐτῆ) (16) ἢ ὑπόθεσις, ὅτι τοσοῦτόν με ἀναγκάζετε ποιῆσαι. Οἱ δὲ εἶπον (17) ὡθεῖς (sic) (Forle : Ὁ Θεός) τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἐμοῦ δὲ πυθομένου ὅτι οὐδὲμιως προσκυνήσω θεοῖς ἀλλοτρίοις, καὶ παρήγγειλαν τὴν παρθένον τοῦ μὴ κοιμηθῆναί μοι ἐὰν μὴ παθῶ οὕσαι τοῖς θεοῖς. Κἀγὼ οὖν ὁ δόλιος κινουμένου μου ἔρωσ παρ' αὐτῆ ἔφερέ μοι πέντε ἀκρίδας λέγων· Λάβε ταύτας τὰς ἀκρίδας (18), καὶ σύντριψον αὐτὰς ἐπ' ὀνόματος τοῦ Θεοῦ Μολόχ, καὶ νῦν κοιμηθήσομαι μετὰ σοῦ· ὅπερ καὶ ἐτέλεσα· καὶ εὐθὺς ἀπέστη τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ ἐγενόμην ἀσθενής ὡσεὶ λῆρος τοῖς ῥήμασί μου· ἐξ οὗ καὶ ἠνεγκάουθη (sic) παρ' αὐτῆς κτίσαι ναὸν τῶν εἰδώλων· τῷ Βαάλ, καὶ τῷ Ῥαφάν, καὶ τῷ Μολόχ, καὶ τοῖς λοιποῖς εἰδώλοις· καὶ γὰρ οὖν ὁ δόστηνος ἐποίησα τὴν συμβουλὴν αὐτῆς, καὶ τελείως ἀπέστη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ ἐσκοτίσθη τὸ πνεῦμά μου· καὶ ἐγενόμην γέλωσ τοῖς εἰδώλοις καὶ δαίμοσι· διὰ τοῦτο ἀπέγραψα ταύτην ἐμοῦ τὴν διαθήκην, ἵνα οἱ λαχόντες εὐχῆσθε καὶ προσέχητε τοῖς ἐσχάτοις, καὶ μὴ τοῖς πρώτοις, ἵνα τελείως εὕρωσι χάριν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

A omni regione, quarum non erat numerus; et abiit ad Jebusæum, et videns ibi filiam hominis Jebusai, amavi eam valde, et volebam accipere eam inter conjuges meas in uxorem. Et dixi ad sacerdotes eorum: Date mihi Soumanitem (Sunamitem) hanc in uxorem. Et dixerunt ad me sacerdotes Moloch: Si diligis virginem, intra, et venerare deos nostros, magnum deum Raphan, et vocatum deum Moloch. Ego vero timens gloriam Dei, non acquievi ut venerarer; et dixi eis: Non servio deo alieno. Quid est hoc inane simulacrum quod sic me ad adorandum cogitis? Qui dixerunt: Deus patrum nostrorum. Mihi autem affirmanti quia nullo modo adorarem deos alienos recantiarunt virginem nunquam mecum dormituram, nisi libens diis immolarem. Et cum eam deperirem, attulit mihi calidus amor quinquelocustas dicens ipsius nomine: Sume has locustas, et contere eas in nomine dei Moloch, et tunc dormiam tecum; quod et feci. Et statim exivit a me spiritus Dei. Et factus sum infirmus, et quasi stultus in verbis meis; exinde coactus sum ab ea ad ædificandum templum idolis, Baali et Rapha et Moloch, et cæteris; et ego miser feci voluntatem ejus, et tandem recessit gloria Dei a me; et obscuratus est spiritus meus; et factus sum proverbium idolis et dæmonibus: ideo scripsi hoc testamentum meum, ut quibus obtigerit, ore-
lis et attendatis ultimis et non prioribus, et tandem gratiam inveniatis in sæcula. Amen.

VARIAE LECTIONES.

(15) Nomen puellæ.

(16) In textu spatium vacuum ante ἢ ὑπόθεσις.

(17) Ille iterum vacuum spatium.

(18) Cultus locustarum, apud discipulos Joannis Baptistæ.

ADDENDA AD CEDRENUM.

TOM. I OPERUM CEDRENI.

In codice Coisluniano 136 Historia Joannis Scylitzæ præmittitur Præfatio ea longe proluxior quæ præmit Georgii Cedreni Historiæ, et non pauca de Scriptoribus historiæ Byzantinæ nova ac notatu digna continet. Eam visum est hic describere.

Σύνοψις ἱστοριῶν συγγραφεῖσα παρὰ Ἰωάννου κορυ- C
παλάτου καὶ μεγάλου ὀρουγγαρίου τῆς βίγλας, τοῦ
Σκυλίτζη.

Τὴν ἐπιτομὴν τῆς ἱστορίας ἄριστα μετὰ τοὺς παλαιοὺς ἐπραγματεύσατο πρῶτον μὲν ὁ μοναχὸς Γεώργιος καὶ Σύγγελλος χρηματίσας Ταρασίου τοῦ ἀγιοτάτου πατριάρχου· μετ' ἐκεῖνον δὲ ὁ ὁμολογη- τῆς Θεοφάνης καὶ τοῦ Ἀγροῦ ἠγοούμενος, ἐπιστατι- κώτερον τὰς ἱστορικὰς ἐπιδραμόντες βίβλους καὶ συνοψίσαντες λόγιον μὲν ἀφελεῖ καὶ ἀπεριέργον, μονον-

*Synopsis Historiarum scripta a Joanne Scylitzæ
Curopalata, et magno drungario vigilæ.*

Historiæ compendium optime post veteres con- cinnavit primo quidem Georgius monachus, qui syncellus fuit Tarasii sanctissimi patriarchæ; post illum autem Theophanes confessor hegumæus Agri, qui ambo peritus historicos libros percurre- runt et in compendium redegerunt, sermone qui- dem simplici nec affectato, sed ipsi pane rerum